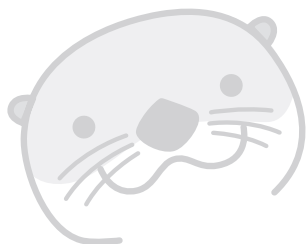

นายเย็นชา กับยัยปลาหมึก 蜜汁燉魷魚

โม้เป่าเฟยเป่า
เขียน

จิ้งจอกธรา
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์อรุณขอนำเสนอ นายเย็นชากับยัยปลาหมึกในรูปแบบนวนิยาย หลังจากที่เคยสร้างเป็นซีรีส์ที่โด่งดังมากทั้งในจีนและในไทยมาแล้วอีกหนึ่งผลงานของโมเปาเพยเป่า นักเขียน ทุกชาติภพ กระดุกดงดาบที่คุณผู้อ่านเคยประทับใจ

“หานซางเหียน” และ “ถงเหนียน” ฉบับตัวอักษร น่าจะเรียกได้ว่าเป็นภาคต่อของ นายช้อย่ายกับยัยแก้มแดง เพราะเป็นการดำเนินเรื่องต่อเนื่องและคู่ขนานไปกับเรื่องดังกล่าว นายเย็นชากับยัยปลาหมึกจะทำให้คุณผู้อ่านเพลิดเพลินไปกับความน่ารักก๊ากกักของพวกเขา และดำเนินเข้าสู่โลกแห่งอีสปอร์ต ก็ฟาระดับโลกที่กำลังมาแรงในยุคปัจจุบัน เชิญติดตามได้เลยค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

กันยายน 2563

ชีวิตหนึ่งช่างยืนยาว ฉันขอมอบให้เธอทั้งหมด

ถงเหนียน

“ก็ครั้งที่ต้องเจอกับสายตาเย็นชาและยิ้มแย้ม

แต่ไม่เคยทอดทิ้งอุดมการณ์ความฝันในใจ

เสียวินาทีหนึ่งที่ใจหลุดลอยรู้สึกสูญเสียบางสิ่ง

ความรักในใจเลื่อนรางห่างเหินโดยไม่รู้ตัว มีใครเข้าใจฉันบ้าง...”

PLAY

บทนำ

รักแรกของเจ้าหญิงไอดอล¹

อยากรู้ไหมว่า รักแรกพบเป็นยังไง

ก็เป็นแบบวินาทีนี้

เป็นแบบตอนที่เธอตกหลุมรักผู้ชายซึ่งยืนอยู่อีกฝั่งของเคาน์เตอร์ตั้งแต่แรกพบ

ถึงเหนียนกัมหน้า นิ้วมือเคาะแป้นพิมพ์เสียงดังตึกแตก ทั้งที่ตั้งใจจะเซตรหัสผ่านใหม่ แต่สมองกลับวนเวียนคิดอยู่นั่นแหละว่า เมื่อหนึ่งวินาทีก่อน ตอนที่เขาพูดกับเธอว่า “เหมาทั้งคืน” เธอยืมให้เขาหรือเปล่า เหมือนมุมปากจะยกขึ้นนิดหนึ่งมั้ง หรือเธอเผลอตัวเอง

ในที่สุดก็ตั้งรหัสผ่านใหม่สำเร็จด้วยความยากลำบาก เธอหยิบกระดาษโน้ตมาจดชื่อแอดเคาน์ต์กับรหัสผ่านลงไป

“เอ่อ...เหมาทั้งคืนเริ่มนับเวลาตั้งแต่ห้าทุ่มจนถึงหกโมงเช้า ปกติที่นี้ปิดเจ็ดโมง จะใช้จนถึงเจ็ดโมงเลยก็ได้ค่ะ” เธอวางกระดาษโน้ตลงบนเคาน์เตอร์ พูดด้วยเสียงที่คิดว่าไพเราะที่สุด พยายามแสดงท่าทางอ่อนหวาน

¹Idol บุคคลที่เป็นตัวอย่าง แบบอย่าง หรือต้นแบบในการใช้ชีวิต หรือเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อตัวเรา ทั้งเรื่องแบบอย่างที่ดีและแนวคิดที่เรายอมรับ

โล่ใจ แกรมยังทำตาแป๋วแหวหน้อยๆ ขณะพูดกับเขาว่า “เอ่อ ตรงนี้” เธอชี้ไปทางตู้ด้านหลัง “มีเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกับเครื่องดื่ม ถ้าหิวเรียกฉันได้นะคะ ฉันจะต้มน้ำทำเบะหมี่ให้”

แต่ดูเหมือนผู้ชายที่เธอทอดสะพานให้จะไม่ได้ตั้งใจฟังเท่าไรนัก เขาพยักหน้าผ่านๆ แล้วหยิบกระดาษโน้ตแผ่นนั้นจากเคาน์เตอร์

ไม่แม่แต่หันมามองเด็กสาวแปลกหน้าอีกสักครั้ง...

เขาต้องเป็นผู้ชายที่ดีแน่ๆ!

ตอนแรกเพื่อนชายสุดซี้ซุ่มเกมบังคับเธอให้มาช่วยเฝ้าร้านอินเทอร์เน็ทหนึ่งชั่วโมง ไม่นึกเลยว่าเธอจะคิดเองเออเองปล่อยให้ตัวเองตกลงสู่บ่วงแห่งความรักแบบนี้ หลังจากผู้ชายคนนั้นเดินเข้ามาในร้าน และเลือกที่นั่งตรงมุมติดหน้าต่าง เธอก็ตัดสินใจแล้วว่า คืนนี้ต้องปั่นเรื่องโกหกด้วยเจตนาบริสุทธิ์เพื่อหาเรื่องไม่กลับบ้าน ช่นอาสาช่วยเพื่อนชี้เฝ้าร้านอินเทอร์เน็ทให้ฟรีหนึ่งคืนเต็ม

ดังนั้นตอนที่เพื่อนซี้ของเธอกลับมาพร้อมไอ้เต๋อง² สองกล่องในมือ และเห็นธงเหนียนแอบอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ ทำท่าลับๆ ล่อๆ ฉีกเปิดถ้วยเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป แกรมหยิบตีนไก่แซ่พริกดองกับลำเหียว³ มาอีกหลายท่อน สีหน้าเคลิบเคลิ้มเหมือนสาวน้อยในห้วงรัก เขาจึงตกใจไม่น้อย

“เฮ้ย ทำอะไรของเธอนะ” เพื่อนซี้ถามว่าเธอแอบจួយโอกาสตอนเขาไม่อยู่ขโมยกินของในร้าน แล้วจบบัญชีให้เขาเป็นคนจ่าย เขาเอื้อมมือเข้ามาตบไหล่เธอเบาๆ จากทางด้านหลัง พูดว่า “จะแอบกินทั้งที่ อย่ากินของไร้รสนิยมแบบนี้สิ ในตู้มีเฟอร์เรโร⁴ นะ”

“จริงเหรอ” ธงเหนียนดูท่าทางลึกลับลึกลนเล็กน้อย เธอวางของทั้งหมด

² เป็นอาหารประเภทต้ม นิยมกินในหน้าหนาว โดยนำวัตถุดิบหลากหลายชนิด เช่น หัวไชเท้า ไข่ ลูกชิ้น และของทอด ไปต้มเป็นระยะเวลาในน้ำซุป

³ เป็นขนมกินเล่นชนิดหนึ่งของจีน มีลักษณะเป็นแท่งแป้งเนื้อหยุ่นนุ่มคลุกกับซอสพริกสเผ็ดจัดจ้าน

⁴ เฟอร์เรโรช็อคโกแลตช็อกโกแลตของอิตาลี

บนถาดที่เพิ่งเช็ดจนสะอาด แล้วสั่งเพื่อนซี้อยู่โดยไม่ว่าแต่จะเงยหน้าขึ้นมอง
“เร็วเข้า เอามาให้ฉัน”

เพื่อนซี้อยู่กับอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

เขาหยิบเฟอร์เร่ทั้งกล่องออกมาอย่างว่าง่าย นี่เป็นเสบียงส่วนตัว
ของเขาเอง อุตส่าห์ซ่อนไว้จะกินหลังเที่ยงคืน ตอนแรกนึกว่าถั่งเหียน
จะเหลือให้เขาสักสามสี่ชิ้น ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะฉีกเปิดแล้วเททั้งห่อลงบนถาด

จากนั้นก็ยก “เซตอาหาร” มื้อดึกสุดอลังการ เดินไปที่มุมหนึ่งของ
ร้านอินเทอร์เนต...

ตื่นตื่น

ตื่นตื่นจังเลย

ทั้งที่สวมรองเท้าส้นแบน แต่กลับรู้สึกเหมือนตัวเองอาจล้มหน้าคว่ำได้
ทุกเมื่อ ยิ่งกลัวว่าน้ำซุ้บะหมี่จะกระฉอกมากเท่าไร มื้อที่ถือถาดยิ่งสั้นมาก
เท่านั้น ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้...เธอทำบะหมี่แห้งยูเอฟโอ⁵ ให้เขายังดีซะกว่า...

หลังจากน้ำซุ้บะหมี่กระฉอกหกเป็นรอบที่สอง ในที่สุดเธอก็หยุดยืนอยู่
ด้านหลังเขา กวาดตามองไปรอบๆ อย่างว่าวุ่นเล็กน้อย ก่อนผินขมใจให้หนึ่ง
แล้วพูดว่า “เอ่อ...สวัสดีค่ะ”

พระเจ้าช่วย ทำไมเสียงเธอถึงแหบแห้งขนาดนี้

ล้อเล่นน่า เสียงไฟเพราะเพราะพรังระดับเจ้าหญิงตัว⁶ ของฉันล่ะ...

...

ชายคนนั้นไม่ตอบ

หูฟังของร้านอินเทอร์เนตยังแว่นไวที่เดิม เขาใช้หูฟังแบบครอบหูสีดำ
ของส่วนตัวที่เตรียมมาเอง ภาพแบบนี้ องค์ประกอบแบบนี้ ผู้ชายหน้าตาดี
เวลาสวมหูฟังต้องดูดีด้วย นี่เป็นเกณฑ์ประเมินความหล่อเฉพาะตัวที่ถั่งเหียน
ใช้มาตั้งแต่เด็กจนโต และผู้ชายคนนี้ นับแต่วินาทีแรกที่เขาเดินเข้ามา ทุก

⁵ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปยี่ห้อหนึ่งที่ผลิตโดยนิชชิน มีหลายรสชาติ นิยมทำเป็นบะหมี่แห้ง

⁶ หรือเจ้าหญิงนักร้อง เป็นคำเรียกนักร้องหญิงที่ประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงอย่างยกย่อง

อิริยาบถความเคลื่อนไหว ทุกอากับกิริยาตั้งแต่หัวจรดเท้า คือทุกสิ่งที่ใช้สำหรับหัวใจของเธอ

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์คือหน้าต่างเกมที่ขยายกว้างเต็มจอ เขาเล่นเกมอยู่ละมั้ง แต่เขาไม่ได้แตะคีย์บอร์ดเลยนี่นา คงเหนียนยืนนิ้วชี้ออกไปจิ้มหลังไหล่เขาเบาๆ

คนตรงหน้ารู้สึกตัวและหันมามอง

เธอวางถาดอาหารลงตรงหน้าเขาอย่างนุ่มนวล “นี่คือ...เซตอาหารมือดีกร้านเราค่ะ”

“อ้อ” สีหน้าเขาดูประหลาดใจเล็กน้อย ประมวลผลเพียงครู่เดียวก็ตัดสินใจว่าเกิดอะไรขึ้น “เท่าไร”

ที่แท้ก็มาขายอาหารนี่เอง

เดี๋ยวนี้ร้านอินเทอร์เน็ตขายของแบบนี้ด้วยเธอ แต่จะว่าไปหมาทั้งคืนแค่สิบกว่าหยวน คงได้กำไรไม่มากจริงๆ นั่นแหละ

ระหว่างคิดอยู่นั้น ก็ความหิบบินปีกหนึ่งจากกระเป๋าสีเสื้อโค้ดที่แขวนไว้บนพนักเก้าอี้ ท่าทางดูเหนื่อยน้อยเล็กน้อย

“เอ๋ ไม่ต้อง...”

“สามสิบหยวนครับ” จู่ๆ เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็พุ่งเข้ามายืนอยู่ข้างหลังมือจับบนขาของงเหนียน ยิ้มร่าเริงพูดว่า “ถ้าซื้อแยกราคาสีสิบหยวนเลยนะครับ สิ่งเป็นเซตแค่สามสิบหยวน”

งเหนียนหันสีแดงเรื่อทันที หันขวับไปทำตาขวางรัวๆ ใส่เพื่อน แต่เพื่อนตัวสวบแกลังทำไม่เห็น

ภาพสองคนส่งสายตากันไปมา ในสายตาของผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้ากลับกลายเป็นภาพของ “คูรักร้ายกระเตาะทะเลาะกันเรื่องราคาอาหาร” เขาส่งเสียง “อ้อ” อีกครั้งแล้ววางเงินห้าสิบหยวนลงบนโต๊ะ “งั้นรบกวนเอาสไปร์ทกระป๋องหนึ่งด้วย ขอใบใจ”

บทสนทนาจึงจบลงด้วยประการฉะนี้

ทุกสิ่งที่เธอซักซ้อมเตรียมไว้ในหัว จบลงตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่ม...

1

อีสปอร์ต

พอลงเข็นยาน กลับไปนั่งที่เคาน์เตอร์ก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างเดือดดาล ก้มหน้าทำงานงุดๆ บันทึกรายการอาหารที่ยกไปเสิร์ฟเมื่อครู่อย่างละเอียด บวกลบคุณหารชนิดเก็บทุกเม็ด ไม่ยอมให้เพื่อนซี้ของเธอได้กำไรแม้แต่เฟิน¹เดียว

เพื่อนชายสุดซี้ของเธอ ไต้วไหนด ยื่นธนบัตรห้าสิบบาทให้เธอด้วยมือสั่นเทา แต่พอเห็นแววตาเธอก็สะท้อนเจตนาต้องหุดมือกลับ “ฉันทิ้งเธอถูกหลอก เลยลองทดสอบดูว่าเธอเป็นลูกแกะไร้อาณัติหรือเปล่า บ้านฉันทำร้านเน็ต เพราะฉันฉันนี่รู้จักพวกผู้ชายที่มาเมาทั้งคืนเล่นเกมดืซะยิ่งกว่าอะไร ส่วนใหญ่มีแต่พวกชีวิตไม่สมหวัง ลูกคนนี่แค่หนึ่งหน้าดีกว่าคนอื่นหน่อย” เขาพูดพลางเหลือบมองเงาหลังของผู้ชายคนนั้นไกลๆ ก่อนพูดอย่างไม่เต็มใจกว่า “ดีกว่าแค่นี้คนเดียวเท่านั้นแหละ...”

ถงเหนียนคิดเงินต่อ

“อย่าเมิ่นฉั่นแบบนี้สิ องค์กรหญิงหมึก แม่หมึก ท่านหมึกแห่งห้องลับ

¹สกุลเงินของจีนคือเหรินหมินปี้ (RMB) หน่วยเงินแบ่งออกเป็นหยวน หรือเรียกอีกอย่างว่า ไคว่ เจียว หรือเรียกอีกอย่างว่าเหมา และหน่วยเล็กสุดคือ เฟิน

ท่านหมึกผู้ยิ่งใหญ่ หมึกน้อย หนูหมึก” โต้วไหนเปลี่ยนมาใช้ฉายาต่างๆ จากโลกสองมิติ² ของถงเหียน แต่เธอก็ยังไม่ปรายตามองเขาด้วยซ้ำ สุดท้ายเขาจำต้องอ้อนวอนว่า “เดี๋ยวฉันช่วยเธอเอง นะๆ”

“จริงเหรอ” ถงเหียนเงยหน้าขึ้นทันที รอยยิ้มระบายจากทางตาจรดปลายคิ้ว

“ให้เหมาคินฟรีอาทิตย์หนึ่งดีไหม บอกว่าสุมั้จับฉลากแล้วเขาได้รางวัลอะไรี่ เอ เหมาทั้งคินไม่ได้สิ ต้องบอกว่าเล่นฟรีเลยอาทิตย์หนึ่ง แบบนี้เขายากมาเมื่อไหร่ก็ได้” โต้วไหนพูด พยายามประคับประคองหัวใจที่มีเลือดหยดตึงๆ ของตัวเอง

ดวงตาของถงเหียนเป็นประกายสดใสขึ้นมาทันที “โอเคดี!” จากนั้นก็แอบเหลือบมองในร้าน “นายไปสิ”

“ฉันอีกแล้วเหรอ” เพื่อนซี้เบิกตากว้าง ล้นพันทันจนพูดอะไรไม่ออก

“แล้วก็...” ถงเหียนหยุดคิด ก่อนลดเสียงให้เบาลงแล้วพูดกับเขาว่า “นายเข้าไปชวนเขา บอกว่าเป็นกิจกรรมลุ้นรางวัลสำหรับลูกค้าที่ใช้บริการในร้าน แคสแกนคิวอาร์โค้ดแอดวีแซด³ ของร้านก็ลุ้นรางวัลได้เลย จัดทักษะที่นายเรียนรู้จากการถูกแชร์ลูกโซ่⁴ ล้างสมองจนกลายเป็นดาวเน็ตอยู่สองเดือนมาใช้ซะ”

“...ร้านเน็ตของพวกเราไม่มีวีแซดทางการ⁴”

ถงเหียนก้มหน้าดูมือถือของตัวเอง หลังจากต่อสู้กับตัวเองอยู่สองวินาทีครึ่ง ก็ตัดสินใจกดฟันเปลี่ยนชื่อในวีแชต แล้วยื่นมือถือให้โต้วไหน “ใช้วีแชตฉัน” บนหน้าจอมือถือมีชื่อวีแชตใหม่ไจร์ทรา คีนนี้มีพรหมลิขิต

ชื่อเดียวกับป้ายที่แขวนอยู่นอกร้าน... “คีนนี้มีพรหมลิขิต อินเทอร์เน็ตคาเฟ่”

² หรือ 2D หมายถึง โลกออนไลน์ โลกการ์ตูน หรือโลกอนิเมะ

³ โปรแกรมสนทนาออนไลน์ของจีน ฟังก์ชันคล้ายไลน์

⁴ บัญชีสนทนาพิเศษที่วีแชตเปิดให้บริการสำหรับธุรกิจหรือร้านค้าที่ต้องการสื่อสารกับลูกค้าคล้ายไลน์ทางการ

โต้วไหนกระจ่างแกใจโดยพลัน เขากุมมือถือเดินไปล่อลวงชายคนนั้น ด้วยใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ

...

ผลลัพธ์ก็คือ...กลางดึกคืนนั้นเกิดเหตุการณ์ใหญ่สองเรื่องในวีแซตของถงเหียน เรื่องแรก เธอแอดผู้ชายที่ใช้ชื่อว่า “Gn” อีกเรื่องคือ กรู๊ปแฟนคลับในวีแซตของเธอร้องแรกแหกกระเชอกันเป็นบ้าเป็นหลัง เหล่าแฟนคลับไม่ยากเชื่อว่า “หมิกน้อยในห้องลับ”⁵ ผู้เขียนฯและไว้ตัว แต่ที่จริงแข็งแกร่งอ่อนในของพวกเขา จู ๆ จะเปลี่ยนชื่อเป็น “คืนนี้มีพรหมลิขิต”... แอคเคานต์ของท่านหมิกต้องโดนแฮกซัวร์ป้า!

...

หัวใจเธอแอบมีเลือดหยดตึงเจียบ ๆ นั้นทำเนียนเหมือนถูกแฮกไปแล้วกัน เธอไม่ตอบข้อความใดๆทั้งสิ้น เอาแต่จ้องแอคเคานต์เพื่อนใหม่ที่เพิ่งแอดแล้วยิ้มบ๊อ

ได้มาง่ายจนรู้สึกเหมือนไม่ใช่เรื่องจริง...

หลังจากนั่งชื่นชมรูปโปรไฟล์สีดำขมุกขมัวที่มองไม่ออกกว่าเป็นรูปอะไรก็ว่าได้ เธอถึงค่อย ๆ เปิดดูโมเมนต์ในวีแซต⁶ ของเขาอย่างระมัดระวังหืม

นอกจากแชร์ข่าวเกมแล้ว ไม่มีอย่างอื่นเลยเนี่ยะ สำหรับนักร้องคัฟเวอร์⁷ เพลงญี่ปุ่นที่เล่นเป็นแต่เกมจับคู่สิ่งของ แถมยังแพ้แล้วแพ้อีกอย่าง เธอ ข้อความในโพสต์ของเขาไม่ต่างอะไรจากคัมภีร์เทวดา⁸

⁵ ชื่อในวีแซตของถงเหียน แปลตรงตัวว่า ปลาแหวกว่ายในห้องลับ คำว่า ไทวอวี่ (游鱼) ที่แปลว่า ปลาแหวกว่าย พ้องเสียงกับคำว่า ไทวอวี่ (犹鱼) ที่แปลว่า ปลาหมึก ดังนั้นคำว่า หมิกน้อย จึงกลายเป็นชื่อเล่นของถงเหียนในอินเทอร์เน็ต

⁶ ฟังก์ชันหนึ่งในวีแซต เจ้าของบัญชีสามารถโพสต์เรื่องราว รูปภาพ วิดีโอ เหมือนใหม่ไลน์ของเฟซบุ๊ก

⁷ เป็นการนำเพลงของนักร้องคนอื่นมาบันทึกใหม่ อัดใหม่ หรือเล่นใหม่ โดยเปลี่ยนทำนองหรือดนตรีเพื่อความแปลกใหม่

⁸ เปรียบเปรยว่าเป็นเรื่องที่ยากเกินกว่าจะเข้าใจ

ที่นั่นเศร้ายิ่งกว่านั้นก็คือ...“โต้วไหน นายเล่นเกมห่วยมากซะไหม”

“ใช่แล้ว!” โต้วไหนยิ้มชอบใจ ไม่มีท่าทีกระดากอายแม้เพียงเสี้ยว

“ห่วยมหัศจรรย์ ห่วยอันดับหนึ่งในประวัติศาสตร์เกมเลย!”

...

ช่างเถอะ พรุ่งนี้ค่อยหาคนที่รู้จริงมาช่วยอธิบาย <เศร้า>...

ตีสอง โต้วไหนง่วงจนผล็อยหลับไปแล้ว

ในร้านอินเทอร์เน็ตทุกคนใส่หูฟัง รอบด้านจึงเงียบมาก มีลุงวัยกลางคนคนเดียวที่เปิดวิดีโอคอลคุยกับแฟนในเน็ตหัวเราะเฮ้อๆ ฮ่าๆ...ส่วนเธอนั่งเท้าคางสัปหงก จับดินสอในมือวาดอะไรเรื่อยเปื่อยบนกระดาษ ในฐานะเจ้าหญิงตัวว่า ฝีมือการวาดรูปของเธอยังนับว่าอ่อนด้อย เลยไม่สามารถวาดภาพแผ่นหลังของเขาให้หล่อเหลาดังใจ

ถ้ามีโอกาสต้องฝึกฝนเยอะๆ

เธอคิดเงียบๆ

จู่ๆ ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นยืน

เธอยืดหลังตรงทันที รีบใช้แขนทับ แอบซ่อนกระดาษแผ่นนั้น

ชายคนนั้นหยิบเสื้อโค้ตจากเก้าอี้แล้วเดินตรงมา หัวใจเธอเต้นรัวเร็ว ก้มมองแต่พื้น เห็นกางเกงขาวาสีไทร์ลาลองสีก็กับรองเท้าผ้าใบสีดำคู่หนึ่งของเขา หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว กำลังเดินมาหาเธอ...

ไม่ได้ๆ สุดหายใจลึกลงไป รีบเข้าถ่งหนียืน แข็งใจไว้ ทำสีหน้าปกติ แวตตานิ่งไว้ อย่าสั่น!

เอ๋ ทำไมเขาเดินออกประตูไปเลยล่ะ

“คะ...คุณ.....คุณهماทั้งคืนไม่ใช่เธอคะ” เธอมองเขาที่กำลังจะเดินออกนอกประตู แล้วรีบพูดว่า “พะ...เพ็งตีสองเองนะคะ” เธอรีบเหลียวมองนาฬิกา จริงด้วย เพ็งตีสองเอง รีบร้อนไปไหนของเขา...

Gun ชะงักฝีเท้าแล้วหันมา

เส้นผมที่ปรกเหนือหน้าผากของเขายุ่งเหยิงเล็กน้อย คงเพราะเมื่อครู่

่วงนอน เลยใช้มือขยี้หัวโดยไม่ใส่ใจอะไรนัก แต่แวตตาเขาไม่ฉายแวง่วงงุน แม้แต่น้อย ทั้งยังกระจางชัดราวกับมีพลังมองเห็นจิตใจคนอื่นได้ เวลานี้ไม่รู้ เพราะเหนื่อยหรือเพราะคร้านจะยุ่งกับใคร สีหน้าของเขาดูค่อนข้างเฉื่อยเฉื่อย ไร้อารมณ์ ทำให้คนมองไม่ออกว่าวินาทีต่อจากนี้เขาจะรู้สึกอย่างไร

“ดีสองแล้วหรือ” ดูเหมือนเขาเพิ่งสังเกตเวลา ชายหนุ่มเลิกคิ้ว เล็กน้อย พุดกับตัวเองว่า “ดีสองนี้ยังไม่ดีอีกหรือ”

“ก็...ก็ไม่นะคะ” เอ๋ พุดบ๊ออะไรของฉันเนี่ย...ถึงเหียนริบรวบรวมสติ ที่กระจัดกระจายทุกสารทิศให้กลับมาอยู่กับตัว กล่าวคำพุดที่ซักซ้อมในหัว นับครั้งไม่ถ้วนว่า “นี่เงินทองของคุณค่ะ ขอแสดงความยินดีที่คุณได้รับ รางวัล รอบหน้ามาร้านเราอีกนะคะ”

เธอหยิบเงินสิบสองไคว⁹ห้าเจียว^{๑๐} วางลงตรงหน้าเขา เท่ากับว่าลดราคา เพิ่มไปอีก

“รอบหน้ารี เธออยู่ที่นี้ทุกคืนเลยหรือ”

เอ๋

นี่เขา...

ในใจของถึงเหียนมีเปลวไฟแห่งความหวังดวงน้อยลุกโชน พื้บพื้บๆ เพียงพริบตาเธอก็ถูกแผดเผาจนแดงจัดไปทั้งตัว

สีหน้าท่าทางของสาวน้อยอยู่ในสายตาเขา ชายหนุ่มถึงกับต้องย่นพิจารณาตัวเองอีกที หรือเขาเป็นฝ่ายทำให้เธออึดอัด เขาคิดพลางเหลือบมอง “แฟนหนุ่ม” ของเธอซึ่งนอนหลับไม่รู้เรื่องราวอยู่ตรงมุมร้าน

เดิมประโยคถัดไปที่เขาตั้งใจจะพุดคือ “เป็นผู้หญิงเฝ้าร้านเน็ตตอนกลางคืนไม่ปลอดภัย” แต่พอเห็นสีหน้าของสาวน้อยเวลานี้แล้ว ดูเหมือนเขาจะกลายเป็นคนร้ายที่ก่อให้เกิดความ “ไม่ปลอดภัย” เสียเอง

ดังนั้น Gun จึงกระแอมเบาๆ ให้คอโล่ง พยายามแสดงออกให้อีกฝ่าย

⁹ 10 เจียว (หรือเหมา) มีค่าเท่ากับ 1 ไคว (หรือหยวน) ดังนั้น 12.50 หยวน ประมาณ 62.50 บาท

เห็นว่าตนเป็นคนดีไร้พิษภัย เขายืนผงาดมองเธอจากมุมสูง ไบพ่นระบายยิ้ม เป็นมิตรขณะบอกว่า “ไม่ต้องกลัว ฉันถามไปอย่างนั้นเอง”

พูดจบก็ผลักประตูเดินออกไปโดยไม่แม้แต่หยิบเงินทอง
รอ...ก่อน...

ถามได้...ฉัน...ไม่ถือ...ฮือออ

เธอมองบานประตูที่ยังแง่งไปมาน้อยๆ ไม่ปิดสนิท คลื่นแห่งความ
โศกเศร้าถาโถมเข้ากลบหัวใจจนมืด

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น Gun ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงคุ้ยจ่อแจและเสียงฝีเท้าจาก
นอกห้อง เขาลุกขึ้นนั่งบนโซฟา ก้มหน้าลงอีกครั้ง พยายามปลุกตัวเองให้
ตื่นเต็มตา เพิ่งนอนไปครึ่งชั่วโมง...ปวดหัวมากจริงๆ

เหมือนว่า...วันนี้ตอนเช้าจะมีกิจกรรมป็นหน้าผาจำลอง เขาพยายาม
ประคองสติขณะสะลึมสะลือ ลุกขึ้นยืนอย่างเฉื่อยชาเล็กน้อย คลำไปจนเจอ
มือจับประตู กดลง ผลักเปิด เดินออกไป

ในเวลาเดียวกันนั้น เขาหยิบลูกอมเม็ดหนึ่งจากกระเป๋ากางเกง เกาะ
ห่อ ใช้ฟันบับไว้ ค่อยๆเดินพลาจ่อมไปด้วย

ตรงหน้าเขามีเด็กหนุ่มหลายคนเดินวิ่งกันขวักไขว่ ทุกคนสวมชุดทีม
ออกกำลังกายกลางแจ้งของสโมสรสีแดงสลักขาว ถ้าจะว่ากันตามจริงดีไซน์
ค่อนข้างน่าเกลียด แต่ช่วยไม่ได้เพราะเป็นสีที่ผู้สนับสนุนกำหนด

สติเขาตื่นแค่สามในสิบ อีกเจ็ดส่วนยังง่วงงุน บนไบพ่นาคมคายได้รูป
มีข้อความเขียนไว้อย่างชัดเจนว่า ห้ามรบกวน

น่าเสียดายที่บางคนช่างไม่รู้กาลเทศะเอาเสียเลย

“เอ่ ลูกพี่ เมื่อวานหายไปไหนมา”

“มีอะไร” ดวงตาผิวน้ำเปิดแล้วตัวตมอดทนเสียง

“ไม่มีครับ...” อีกฝ่ายกัศริมฝีปากแล้วรีบหันหลังเดินหนี

“มีอะไรก็พูดมา” เขาคว้าคอเสื้ออีกฝ่ายไว้ฉับพลัน ก้าวเข้าไปจนชิด
สีหน้าซีดชา ข้างมุมปากปรากฏลักยิ้มรางๆ “ฉันไม่จับนายกินหรอก หืม”

หนึ่งสัปดาห์เต็มจากวันนั้น จิตใจของถงเหียนจมดิ่งลงสู่ก้นมหาสมุทร
ที่แสนลึก ลึก ลึก ไปเรื่อยเรื่อย

แอดวีแซดไปก็ไร้ประโยชน์ เธอลองส่งทุกอย่างตั้งแต่ “หักท่ายด้วยความห่วงใย” “พยากรณ์อากาศประจำวัน” แถมยังมี “ชาวโปรโมชัน” หรือแม้กระทั่ง “คุณได้รับรางวัลแจ็กพ็อตสองต่อ” แต่อีกฝ่ายไม่ตอบกลับใดๆ ทั้งสิ้น

เธอต้องถูกบล็อกแล้วแน่ๆ...

เธอนอนคว่ำบนเตียง แชร่โพสต์โปรโมตกิจกรรม “อนิเมะคาร์นิวัล” “อนิเมะเอ็กซ์ไปประจำฤดูหนาว” และ “เกมเอ็กซ์ไปประจำฤดูหนาว” ที่เธอจะไปเข้าร่วม ด้านล่างแต่ละโพสต์มีแฟน ๆ เข้ามาแสดงความคิดเห็นด้วยความตื่นเต้น ในฐานะคนหัวใจเปราะบางที่เสียวก้างใจง่ายเพราะคำวิจารณ์จากโลกออนไลน์ เธอกลัวการมีปฏิสัมพันธ์กับชาวเน็ตมาก เวียบัว¹⁰ ของเธอก็เลยมีแต่แชร์ข่าวประชาสัมพันธ์กิจกรรม ปล่อยเพลง และโฆษณาที่เข้าร่วมกับแบรนด์ต่างๆ

จนกระทั่งไต้หวันโทรมาเป็นรอบที่เจ็ด เธอถึงกดรับสายเนือยๆ “ฮัลโล”

“หมึกน้อย...” ปลายสายพูดเสียงทุ้มลึก จงใจเอ่ยอย่างมีเลศนัย “ฉันมีวิธีหาตัวผู้ขายคนนั้นแล้วละ”

จริงเหรอ!

เธอลุกพรวดขึ้นนั่งตัวตรง เกือบเตะโน้ตบุ๊กตกเตียง

“จริง ฉันได้ตัวผู้เชี่ยวชาญมาช่วยแคปสกรีนชื่อตของเขาจากโฮสต์คอมพิวเตอร์! เมื่อกี้เพื่อนฉันมาช่วยวิเคราะห์ เกมที่เขาเล่นน่าจะเป็นเกมทีมไฟต์¹¹ ใหม่ล่าสุด ชื่อเกม GOD”

“ฉันรู้...” เธอตอบอย่างผิดหวัง “ฉันเห็นตั้งแต่วันนั้นแล้ว แถมยัง

¹⁰ โซเชียลมีเดียรูปแบบหนึ่งของจีน เหมือนเฟซบุ๊ก สามารถโพสต์แชร์เรื่องราว รูปภาพ วิดีโอ มีทั้งเพจที่เป็นส่วนบุคคลและเพจสาธารณะของแบรนด์และบุคคลสาธารณะ

¹¹ Team Fight การปะทะหรือโจมตีกันเป็นทีม

อุตสาห์! ไปถามคนอื่นจนรู้ว่าเป็นเกมอะไร”

“คนไม่เล่นเกมอย่างเธอ ถามอะไรแค่ผิวเผิน จะเจอข้อมูลเด็ดๆ ได้ยังงั้นแหละ” ไต้วโหนดหัวเราะคิกคัก กดเสียงลงต่ำยิ่งกว่าตอนแรก “ฉันนะรู้แม้กระทั่งเซิร์ฟเวอร์ที่เขาเล่น แล้วก็ไอดีของเขาด้วย”

“จริงเหรอ!”

“จริงแท้แน่นอน! แถมฉันยังจัดการยืมไอดีระดับเทพมาให้เธอเรียบร้อยแล้วด้วย เธอจะได้มีโอกาสเจอเขาในเมตซ์ได้แรงๆ”

“...เมตซ์อะไรนะ”

“เมตซ์ไต่แรงๆ ใจเล่า!” จริงๆ ไต้วโหนดก็เพิ่งทำการบ้านศัพท์ใหม่พวกนี้เมื่อคืนนี่เอง พออยู่ต่อหน้าถงเหนียน เขารู้สึกถึงความเหนือกว่า “ไม่คุยกับนู้บ¹² อย่างเธอละ รอฉันจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วค่อยสอนเธอทีเดียवलะกัน”

ด้วยเหตุนี้ เย็นวันนั้นไต้วโหนดเลยถ่อมาถึงบ้านของเธอ หลังจากหักทายคุณลุงคุณป้า¹³ และแอบดอดไปกินเต้าหู้ผัดพริกเสฉวน¹⁴ สามสี่คำในห้องครัวชั้นหนึ่งแล้ว เขาก็ผลุบหายเข้าไปในห้องนอนถงเหนียนบนชั้นสองสองคนโตมาด้วยกัน ครอบครัวของถงเหนียนจึงไม่ต่อว่าอะไร อันที่จริงพอมาคิดดู การที่ไต้วโหนดเรียกแม่ของถงเหนียนว่า “คุณป้า” อย่างทุกวันนี้ก็เพราะความเคยชิน ถ้าสืบบย้อนกลับไปจริงๆ เด็กสองคนนี้ไม่ได้มีความสัมพันธ์ฉันเครือญาติอะไรกันเลย ไม่แน่วันหนึ่งพวกเขากลายเป็นแฟนกันทุกคนในครอบครัวคงสบายใจ...

“อืม...” ภายในห้อง ถงเหนียนนั่งจ้องแถบรูดาวนโหลดอย่างร้อนน

¹²Noob ผู้เล่นที่อ่อนประสบการณ์ หรือเล่นมานานแล้ว แต่ยังไม่เก่ง เป็นคำเรียกเชิงลบประมาณหรือล้อเลียน

¹³ในภาษาจีนไต้วโหนดเรียกว่าเป่ียวกมา หมายถึง ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้หญิงของพ่อ และเป่ียวกฟู หมายถึง สามี่ของลูกพี่ลูกน้องที่เป็นผู้หญิงของพ่อ ถึงแม้สองฝ่ายไม่ได้มีความสัมพันธ์กันแบบเครือญาติในภาษาไทยจะใช้เพียง “ป้า” และ “ลุง”

¹⁴อาหารจีนจากมณฑลเสฉวน จัดเป็นอาหารเต้าหู้ที่มีชื่อเสียงที่สุดชนิดหนึ่ง ส่วนประกอบหลักคือ เต้าหู้ หมูปด พริกเสฉวน รสชาติเผ็ดชาลิ้นเป็นเอกลักษณ์

อีกนิดเดียวก็โหดเสร็จแล้ว “สรุปคือเกมนี้เล่นทีมละห้าคน แล้วมีสองทีมสู้กันใช่ไหม”

“ประมาณนั้นแหละ เธอเคยได้ยินชื่อเกม LOL¹⁵ หรือ DOTA¹⁶ บ้างไหม”

“อ้อ ลูอาลู¹⁷ นะเหรอ” ก็เคยได้ยินอยู่นะ เธอรู้สึกว่าชื่อนี้ไม่เจริญหูเอาซะเลย แต่ตอนนี้เธออยู่กับ “คุณครูจำเป็น” เลยได้แต่พยักหน้าอย่างเอาจริงเอาจัง “ตอนนั้นไปร่วมอนิเมะเอ็กซ์โป มีบูธของเกมนี้อยู่ ส่วน DOTA...เหมือนว่าหลายปีก่อนฮิตมาก สมัยอยู่มัธยมเพื่อนผู้ชายชอบเล่นกันเดี๋ยวนี้ยังมีคนเล่นอยู่อีกเหรอ”

นี่เธอตกกระแสนาคนี้เขี้ยวเธอ

“มีคนเล่นสิ DOTA ออกภาคสองแล้ว ตอนนี้เป็นเกมอีสปอร์ตอันดับหนึ่งเลย เงินรางวัลสูงมากนะ”

“อีสปอร์ต?” <ตกใจ>

“ย่อมาจากอิเล็กทรอนิกส์สปอร์ตนะ ความหมายก็คือ...การแข่งขันเล่นเกมบนคอมพิวเตอร์...” ไฉ่วไหนเลือกคำอธิบายที่เข้าใจง่ายที่สุด

“เกมออนไลน์ JX Online III¹⁸ Fantasy Westward Journey¹⁹ เหรอ <ตกใจ>”

¹⁵ ชื่อย่อของเกม League of Legends วางแผนการรบในรูปแบบทีม สองทีมแข่งกันทีมละห้าคน จุดหมายของเกมคือทำลายฐานของฝ่ายตรงข้ามและป้องกันฐานของตัวเอง สองฝั่งต้องแย่งทรัพยากรเพื่อพัฒนาตัวละครของฝ่ายตัวเองให้เก่งขึ้น ฝ่ายใดที่ฐานถูกตีแตกก่อนเป็นฝ่ายแพ้ เปิดตัวเมื่อ พ.ศ. 2552 โดยบริษัทริออต เกมส์

¹⁶ ชื่อย่อของเกม Defense of the Ancients วางแผนการรบในรูปแบบทีม สองทีมแข่งกันทีมละห้าคน จุดหมายของเกมคือทำลายฐานของฝ่ายตรงข้ามและป้องกันฐานของตัวเอง สองฝั่งต้องแย่งทรัพยากรเพื่อพัฒนาตัวละครของฝ่ายตัวเองให้เก่งขึ้น ฝ่ายใดที่ฐานถูกตีแตกก่อนเป็นฝ่ายแพ้ เปิดตัวเมื่อ พ.ศ. 2546

¹⁷ ในภาษาจีนเรียกเกม LOL ว่า “ลู-อา-ลู” เพราะออกเสียงคล้าย “แอล-โอ-แอล” ตัวย่อภาษาอังกฤษ คำว่า ลู (露) แปลว่า ลูบ คำนี้จึงมีความหมายสองแง่สองงาม

¹⁸ เป็นเกมที่ได้รับความนิยมมากในจีน แนวยุทธจักร แบ่งเป็นสำนักใหญ่ต่างๆ ประลองยุทธ์กัน

¹⁹ เนื้อเรื่องในเกมอิงจากวรรณกรรมเรื่อง ไซอิ๋ว

“ไม่ใช่...เกมออนไลน์พวกนั้นต้องใช้เวลาเล่นเพื่อเก็บเลเวล²⁰ เป็นเกมที่เล่นระยะยาว ทุกครั้งที่เราเลเวลอัปก็จะสะสมไปเรื่อย ๆ เพื่อใช้ในการเล่นครั้งต่อไป...ส่วนอีสปอร์ต...อีสปอร์ตก็...”

“โอเค ๆ ไว้ค่อยอธิบายให้ฉันฟังวันหลังละกัน”

เกม GOD ในคอมพิวเตอร์ดาวน์โหลดเสร็จสมบูรณ์

เธอไม่มีแก๊จอยากฟังไต้หวันอธิบายต่อแล้ว ไม่ใช่ไร พอรู้จักกับผู้ชายคนนั้นแล้วค่อยขอให้เขาอธิบายให้ฟังก็ได้...คิดแล้วจกจี้หัวใจจิ้งเลย...

เธอถึงกับต้องก้มลงชุกหน้ากับแขน ภูหน้าแรง ๆ ถึงจะควบคุมตัวเองให้เป็นปกติได้

ไต้หวันหยิบกระดาดชนิดแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ สีหน้าซึ่งขงบนกระดาดแผ่นนั้นคือไอตี้และรหัสผ่านเข้าเกม ถงเหนียนรับกระดาดมาวางบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง กดคีย์บอร์ดพิมพ์ไอตี้และรหัสผ่านลงไปทีละตัว แล้วกดลือกอิน

เสียงเอฟเฟ็กต์ดาบถูกชักออกจากฝัก ฟังดูขึงขังมาก

ลือกอินสำเร็จ

จากนั้นก็ปรากฏปุ่มเลือกเซิร์ฟเวอร์ยี่สิบกว่าปุ่มละลานตาเต็มหน้าจอ...

“อืม...ต่อมาก็เป็นเซิร์ฟเวอร์ ต้องเลือกเซิร์ฟเวอร์” ไต้หวันหยิบกระดาดอีกแผ่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ สิ่งเขียนบนกระดาดคือชื่อเซิร์ฟเวอร์บนภาพสกรีนชื่อของชายคนนั้นและไอตี้ “ตำนานแห่งเกวารา Grunt”

“Grunt เหรอ” เธอพิมพ์กำกับตัวเอง “เพราะจิง!”

มิน่าเขาถึงใช้ชื่อในวีแชตว่า “Gn”

ใช่แน่ ต้องเป็นเขาแน่!

²⁰ หรือการเก็บค่าประสบการณ์หรือแต้มประสบการณ์ (Experience Point : EP) เพื่อบอกปริมาณความก้าวหน้าของตัวละครตลอดเกม โดยจะได้จากการทำภารกิจ การเอาชนะอุปสรรคและศัตรู เมื่อได้รับแต้มประสบการณ์เพียงพอแล้ว ตัวละครจะพัฒนาระดับความสามารถ เช่น มีความสามารถใหม่ มีพลังชีวิตเพิ่มขึ้น เป็นต้น

“...ไม่เห็นเพราะเลย ออกเสียงเหมือนคำว่า ‘กุ่นเท่อ’ (ใส่หัวไป) อย่างกับกำลังดำคน”

ซี! เธอกลอกตาใส่ได้ว่ไหน

หลังจากนั้นได้ว่ไหนก็เปิด “ถุงปักดิน”²¹ ใบที่สาม เมื่อบายเพื่อนเขาช่วยเขียนคำอธิบายให้อย่างละเอียด รวมถึงวิธีเข้าร่วมการแข่งขันจัดอันดับหรือแมตช์ไต่แรงก์ วิธีเชิญไอดีผู้เล่นที่ต้องการ นอกจากนี้ยังมีวิธีสร้างห้องในเกม วิธีเลือกตัวละครที่ต้องการใช้งานในเกม วิธี...ทั้งสองรู้สึกหัวหมุนถึงแม้ตั้งใจอ่านเต็มที่แล้ว ก็ยังรู้สึกมั่วๆ มึนๆ เหมือนยืนอยู่กลางสายหมอก

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่ากดเชิญเขาก่อนละกัน...”

ลองเล่นดูเดี่ยวก็เล่นเป็นเองแหละ อย่างที่เขาพูดกันไงว่า ยิ่งฝึกยิ่งชำนาญ...

คิดได้ดังนี้ก็เข้าระบบค้นหาของเกม เพียงครูเดี่ยวก็เจอชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัว G เรียงกันเป็นแถวยาว พอเลื่อนลงมาเรื่อยๆ...ทั้งสองถึงกับสุดหายใจเหือก เพราะ Grunt ออนไลน์อยู่!

ทำไมหัวใจเธอถึงเต้นตึกตักๆ ไม่ยอมหยุดแบบนี้นะ...

ทำไมนิ้วมือเธอถึงสั่นระริกๆ ไม่ยอมหยุดแบบนี้นะ...

มืออันสั้นเทาของเธอคลิกขวา กดส่ง...คำเชิญ

รอ

การรอคอยช่างยาวนาน

ทันใดนั้นหน้าต่างแชตก็ปรากฏบนหน้าจอ

หัวใจเธอเต้นโครมครามอีกครั้ง ขณะกดเปิดข้อความ

ข้อความแจ้งเตือนจากระบบ “ผู้เล่นอยู่ระหว่างการแข่งขัน กรุณารอสักครู่”

...

²¹ ในสมัยโบราณ ถุงก๊อปปี้ปักดินเป็นสิ่งที่ใช้บรรจุโคลงกลอนหรือวัดมูลค่าต่างๆ จึงนำมาใช้เป็นคำพูดเชิงสัญลักษณ์ หมายถึง คำชี้แนะอันล้ำค่า

“หัวใจจะวายตาย...” เธออ่อนลมหายใจยาว พลังใช้มือลูบหน้าอกเบาๆ “ฉันนึกว่าเขาพิมพ์อะไรมา...”

โต้วไหนทำหน้าเหมือนพูดว่า “เธอคิดมากไม่เข้าเรื่อง” แต่ไม่ได้พูดออกมาให้เธอใจแป้ว

ผลลัพธ์คือรอถึงสามสิบนาทีเต็ม กว่าระบบจะส่งข้อความมาว่า “การแข่งขันสิ้นสุดแล้ว โปรดรอการตอบรับคำเชิญสักครู่” เวลานี้ถึงเหนียนรู้สึกเหมือนยืนอยู่ต่อหน้า “เขา” จริงๆ เธอไม่กล้าหายใจเสียงดังด้วยซ้ำ จนในที่สุดระบบก็ส่งข้อความมาว่า “Grunt ตอบรับคำเชิญของคุณแล้ว โปรดรอให้ระบบทำการสุ่มผู้เล่นอีกแปดคนเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน”

“เขาตอบรับแล้ว! รับแล้ว!”

“อาหะ...อาหะ...ไม่ต้องตื่นตื่น อีกเดี๋ยวพอเข้าเกมแล้ว เธอต้องนิ่งไว้ ทักเขาไปตามปกติ เข้าใจไหม”

“อาหะ...อาหะ...” เธอไม่สนคำพูดอวดรู้ของโต้วไหนสักนิด สายตาดจ่ออยู่ที่หน้าจออย่างเดียว

ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกดเลือกตัวละครอะไรไป เข้าเกมทั้งที่ยังมึนๆงๆ อยู่แบบนี้

ภาพกราฟิกเกมสวยงามมาก

ประจวบเหมาะว่าวันนี้เป็นวันคริสต์มาสอีฟ จึงมีเอฟเฟกต์หิมะโปรยปรายเป็นฉากหลัง

ถงเหนียนไม่มีแก้ไขขึ้นชมภาพสามมิติอันงดงามตระการตา ทันทีที่เข้าเกมเธอก็กวาดตามองหาชื่อเขาไปทุกที่ เอ๋ ทำไมไม่มี เมื่อก็มีสลิปคนเข้ามาในเกมซัดๆ ทำไมในจอมีตัวละครแค่ห้าตัว

แล้วห้าคนที่ว่า...คือนับรวมเธอแล้วด้วย

“ช่วยแล้ว เขาเลือกอยู่ทีมฝ่ายตรงข้าม” โต้วไหนพูดเสียงเศร้า “แบบนี้เธอมองไม่เห็นเขาหรอก เว้นแต่เธอจะพิมพ์เรียกเขาในห้องแชตรวม หรือไม่ก็บังเอิญเดินเจอตัวละครของเขา”

“ทีม” ถงเหนียนงง “ทำไมต้องรอให้บังเอิญเจอ ฉันไปหาเขาเลย

ไม่ได้เหรอ”

“...ได้แหละมั้ง ถึงจะเป็นทีมศัตรู เราก็ยังหักทลายกันได้แหละ มิตรภาพต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง แข่งขันนะเรื่องรอง”

ดังนั้น...ไม่กี่วินาทีต่อมา

เก้าคนที่เหลือในเกมจึงเห็นในหน้าจอว่า มีไอติหนึ่งที่ไม่ชื่อไอเทมหรืออาวุธใดๆ ทั้งสิ้น เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งออกนอกฐานของทีมตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย ดูจากภาพบนแผนที่เหมือนผู้เล่นคนนั้นกำลัง...กิ้งวิ้งกิ้งกระโดดมุ่งหน้าไปยังฐานของศัตรู...

ดูท่าทางเหมือน...จะมีความสุขมากซะด้วย

ชนคิ้วของ Grunt ไม่กระดิกด้วยซ้ำ เขาจัดการฟันสองฉับอย่างไร้ความปราณี สังหารคนที่โบกไม้โบกมือกระโดดโลดเต้น...เอาแต่ร้องทักว่า “สวัสดิ์” ไม่ยอมหยุดคนนั้น

แถมยังส่งอีเมลติคอนให้เขาก็ก เป็นโรคจิตหรือไงเนี่ย

“คนนี่...” 97 มองหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตัวเอง “ถูกแฮ็กไอติหรือเปล่า”

“...น่าจะใช่” เด็กหนุ่มอีกคนก็กำลังมอง Grunt สังหารคู่ต่อสู้ที่ไร้พลังต้านทานคนนี้ได้เฟิร์สโบลัด²² มาครอง ท่าทางเหมือนยังไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง “นัดไต่แรงก็ต้องเอาแต้มจริงของตัวเองมาเป็นเดิมพัน แบบนี้คนในทีมเขาโมโหตายพอดี ถ้าเล่นแบบนี้ต่อไป ต้องถูกหักแต้มเยอะมากแน่”

“...ต้องเล่นขนาดไหนเนี่ย ถึงขั้นขโมยไอติมา แถมยังตั้งใจชวน Grunt ให้มาฆ่าตัวเองเนี่ยนะ”

Grunt ที่เพิ่งฆ่าศัตรูไปกลับรู้สึกไม่สบายอารมณ์อย่างมาก เขาใช้นิ้วชี้ดันแว่นขึ้นเบาๆ แล้วกวักมือเรียกเด็กหนุ่มคนหนึ่งเข้ามา ปากจิกยิ้มแต่ดวงตาไม่ยิ้มตาม “มา ช่วยฉันเล่นเกมหนึ่ง” เขาไม่อยากเสียเวลาไปกับ

²² First Blood คนแรกที่ตายในเกม เป็นชีวิตมูลค่าสูงที่สุดของเกมนั้นๆ

พวกโจรขโมยไอดี

พอพูดจบก็ลุกขึ้นจากโต๊ะคอมพิวเตอร์แล้วบิดขี้เกียจ “ลูกพี่ไปไหนนะ”

“นอนซ่อมร่างอยู่ เพิ่งกลับมาจากแข่งโซว์ที่เกาหลีใต้”

รอยยิ้มของ 97 คล้ายมีเลศนัย เขาพูดเสริมว่า “อ้อใช่ วันนั้นได้ยินเสียงวีแซดเขาดังไม่หยุด ปกติเขาไม่เคยใช้วีแซดคุยกับใครเลยนี่ หรือว่าตอนนี้มีความรัก”

“ไม่ใช่หรอก มีร้านเน็ตร้านหนึ่งแอดไอดีเขาแล้วส่งโฆษณามาตลอดเวลา ผมเสนอจะช่วยบล็อกให้ เขากลับบอกว่าไม่อยากทำลายความตั้งใจทำมาค้าขายของคนอื่น ก็เลยไม่บล็อก ให้ผมเซตปิดเสียงแทน ทั้งที่ส่งมาเขาก็ไม่เคยอ่าน”

Grunt ได้ยินแล้วประหลาดใจมาก “ลูกพี่ของพวกเราใจดีขนาดนี้ ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“จู่ๆเกิดพบมโนธรรมขึ้นมาั้ง” 97 ตอบเรื่อยเปื่อย

ทุกคนฟังแล้วถึงกับพูดไม่ออก

ราชาปีศาจอย่าง Gun เนี่ยนะ จะมีสิ่งที่เรียกว่า “มโนธรรม”

2

นักกีฬาอาชีพ

คืนนั้น จิตใจเธอจมจ่อมอยู่กับความหม่นเศร้าตลอดเวลา บรรยากาศภายในห้องหนักอึ้งจนน่ากลัว ที่น่ากลัวที่สุดคือ หลังจากนั้นเธอส่งคำเชิญไปอีกหลายรอบ แต่ Grunt ไม่รับ...ไม่รับ...แล้วก็ไม่รับ...

เธอได้แต่นอนพลิกไปพลิกมาบนเตียงจนตีสาม ในที่สุดก็อดรนทนต่อไปไม่ไหว ผุดลุกขึ้นนั่งท่ามกลางความมืด

ปัญหาต้องเกิดจากตัวละครที่เธอเลือกแน่ๆ

ตัวละครตัวนั้นหน้าตาน่าเกลียดเกินไป!

ต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ

พอคิดได้แบบนี้เธอก็แอบเปิดคอมพิวเตอร์อีกรอบ เพื่อไม่ให้พ่อแม่เห็นไฟสว่างในห้อง เลยหยิบผ้าห่มจากเตียง เอามากลุมจอคอมพิวเตอร์ ทำเป็นเต็นท์ขนาดย่อม แล้วตัวเธอก็มุดเข้าไปอยู่ข้างใน เธอเปิดเครื่องอย่างรวดเร็ว กดชอร์ตคัตบนหน้าจอแล้วเข้าเกม...เอ๋ พาสเวิร์ดล็อกอินล่ะ เธอรู้หาบโน้ตจะอยู่นานสองนาน ในที่สุดเจออยู่ใต้คีย์บอร์ด เธอหยิบออกมาพิมพ์ลงไปอย่างระมัดระวัง

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ เธอส่งคำเชิญร่วมเกมเจ็ดแปดครั้งต่อเนื่องกันอย่างไม่ย่นย่อ...ทุกครั้งถูกปฏิเสธทันที ส่วนตอนนั้น...

ถึงแม้ในใจยังรู้สึกหวาดๆ แต่เธอก็จึมนิ้วพิมพ์ที่ละตัว จนพิมพ์เสร็จ เป็นชื่อ Grunt

หลังจากนั้นกดเอนเทอร์

ออนไลน์อยู่หรือ!

เขายังไม่นอนหรือเนี่ย ขยันขนาดนี้เชียว

มีนาโต้วโหน่งถึงบอกว่าเขาเป็นผู้เล่นระดับแกรนด์มาสเตอร์...อา ว่าแต่แกรนด์มาสเตอร์คืออะไรนะ...ลืมถามไปเลย

เอาเป็นว่า พอได้ยินคำว่า“แกรนด์มาสเตอร์” เธอจะนึกถึงคำว่า “ปรมาจารย์แห่งยุค”¹ อลังการและเทระเบิด เท่านั้นที่พอแล้ว

สาวน้อยผู้นำสงสารซึ่งไม่มีความรู้ใดๆ เกี่ยวกับเกมนี้เลย ทักซะเดียว ที่เธอฝึกจนคล่องแคล่วก็คือ ส่งคำเชิญให้คนอื่นมาแข่งกัน

เอ

รอบนี้เขาไม่ปฏิเสธหรือเนี่ย

ทันใดนั้นหน้าต่างใหม่ก็ตั้งขึ้นมาพร้อมข้อความ “Grunt ตอบรับคำเชิญของคุณแล้ว โปรดรอให้ระบบทำการสุ่มผู้เล่นอีกแปดคนเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน”

กด! รับ! แล้ว!

แต่เดี๋ยวก่อน! เธอรีบส่งข้อความส่วนตัวไปหาเขาทันที “ฉัน...ขออยู่ทีมเดียวกับคุณได้ไหม อย่าเป็นศัตรูกันเลย ได้ไหม”

ไม่มีคำตอบ

ระบบเริ่มโหลดข้อมูลและเข้าสู่หน้าเลือกตัวละคร คราวนี้เธอไม่กล้ากดเลือกมั่วๆ เหมือนรอบก่อน อดเห็นย่นคัดสรรอย่างถึถ้วน ตัวละครตั้งร้อยกว่าตัว จะไม่มีตัวไหนที่น่ารักน่าเอ็นดู เห็นแล้วทำใจมาไม่ลงบ้างเลยหรือ เพียง

¹ หมายถึง ผู้ที่ประสบความสำเร็จในวงการใดวงการหนึ่ง จนสามารถสร้างแนวความคิดหรือทฤษฎีใหม่ของตนเองขึ้นมาเพื่อเป็นประโยชน์แก่คนรุ่นต่อไป

ครูเดียวก็เจอตัวละครสไลล์โลลิ² ตัวหนึ่ง แถมยังมีสัตว์พาหนะเป็น...แมวยักษ์
น่ารักน่าเอ็นดู นี่แหละเป็นตัวเธอที่สุด

หลังจากเสียงเอฟเฟกต์ฟ้าผ่าเปรี้ยง หน้าต่างขยายเป็นภาพเต็มจอ
เธอกวาดตาส่องไอดีทั้งหมดตรงหน้าอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่ามี Grunt
อยู่ด้วย! สิ่งที่แตกต่างกันรอบที่แล้วคือ ตัวละครที่เขาเลือกรอบนี้...เป็น
ปีศาจ เที้ยงกว่าเดิมอีก!

เธอค่อยๆ กระเถิบเข้าไปใกล้เขากองสองก้าว พอเห็นเขายังนั่งอยู่
ก็ขยับเข้าไปอีกสองก้าว

สุดท้ายลองรวบรวมความกล้า ขยับเข้าไปยืนติดเขาซะเลย

เอ เขาไม่หลบ แสดงว่าไม่รังเกียจใช่ไหม คงเหนียนมุดอยู่ใต้ผ้าห่ม
มืออุ้งหน้าจอกอมพิวเตอร์ที่เป็นผ้าเพราะไอจากลมหายใจของเธอ ใบหน้า
ระบวยิ้มกว้าง

ดีใจได้แค่นี้ก็วันที่ ทุกคนซื้ออุปกรณ์เรียบร้อยแล้ว และเริ่ม
ทยอยออกจากฐานที่มั่น ทางเดินทั้งหมดสามเลนคือ บน กลาง และล่าง
ดูเหมือน Grunt จะไม่ลังเลแม้แต่หน่อย เขาเลือกเล่นกลาง และมุ่งหน้า
ห่างออกไปเรื่อยๆ

คงเหนียนรีบวิ่งบุลงๆ ตามเขาไปอย่างเรงร่า...

เล่นกลางใช้ผู้เล่นแค่หนึ่งคน นี่ไม่ใช่...ความรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องรู้
ห rokok เหนอ...

ในหน้าต่างแชตรวม เพื่อนร่วมทีมของเธอหลบไปทีละคน

“นายคนที่ขี่แมวยักษ์นะ...บ้าไปแล้วหรอะ”

“เวร อาทิตยนี้เจอคนถูกแฉ็กไอดีสองรอบแล้วนะ นี่เจออีกแล้วหรอ”

“ดีสามแล้วนะเว้ย ไอ้โจรนักแฉ็ก ยังไม่นอนอีกหรอะ!! แรงก็ฉั่น

²มาจากคำว่า โลลิตา (Lolita) เป็นวัฒนธรรมย่อยของแฟชั่นรูปแบบหนึ่งที่มีต้นกำเนิดจาก
ญี่ปุ่น เดิมได้รับอิทธิพลจากเสื้อผ้าแบบวิกตอเรีย เน้นเสื้อผ้าฟุ้งฟองประดับลูกไม้ มีเครื่องประดับศีรษะ
ต่างๆ ต่อมาคำนี้นำมาใช้ในความหมายที่กว้างขึ้น หมายถึง สไลล์หรือรูปลักษณ์ที่มีความเป็นผู้หญิงสูง
น่ารัก หวานๆ แนวเจ้าหญิง เป็นต้น

แต่ฉัน ไม่ละ!”

...

ถงเหียนงงไปหมด ซี่แมวยักษ์ยืนอยู่ด้านหลัง Grunt ไม่รู้ตัวเลยว่าทำอะไรผิดไป

พวกเขาเริ่มเกมที่ตำแหน่งเดียวกันนี่นา ก็น่าจะเป็นเพื่อนร่วมทีมกันลิ ถ้าอยู่ทีมเดียวกัน ทำไมถึงเดินตามเพื่อนร่วมทีมไม่ได้ ช่วยกันเล่นไม่ได้เหรอ

“พวกเรา...อยู่ทีมเดียวกันใช่ไหม ถ้านั้นทำไมเดินตามคุณไม่ได้ละ” ในที่สุดเธอก็...รวบรวมความกล้าเอ่ยถามคนตรงหน้า

Grunt “...”

เขาตอบฉันแล้ว!! ตอบกลับมาแล้วจริงๆ!

ช่วงวินาทีนั้นถงเหียนลืมคำถามข้อสงสัยทั้งหมด ซี่เจ้าแมวยักษ์ด้วย หัวใจพองโต วิ่งวนรอบตัวเขาหลายรอบ “สวัสดี สวัสดี Grunt ฉันชื่อ หมึกน้อย เพิ่งเคยเล่นเกมนี้ครั้งแรก ฉันดีใจ! ดีใจมาก ๆ! ตื่นเต้นจังเลย <เอามือปิดหน้า> ไม่รู้จะพูดอะไรดี ฉันจะตั้งใจเรียนรู้เต็มที่เลย! อย่าเพิ่ง รำคาญฉันเลยนะ!”

Grunt “...”

เธอลืมเสียสนิทว่าตัวเองกำลังใช้ไอดีแรงก์แกรนด์มาสเตอร์ของเซิร์ฟเวอร์นี้...

และเป็นไอดีของผู้เล่นอันดับที่เก้าสิบเจ็ดจากการจัดอันดับทั่วจีน... หลังจากนั้นเธอก็ใช้ไอดีอันดับที่เก้าสิบเจ็ดซึ่งเป็นไอดีที่ไต่เต้าเอาชนะผู้เล่นสามล้านกว่าคนในเซิร์ฟเวอร์ทั่วจีน... วิ่งวนเป็นวงกลมรอบตัว Grunt แล้วถามว่า “ใช้แป้น Q W E R กับ A S D F ปล่อยทำโจมตี ใช่ไหม ฉันเคยดูวิดีโอสอนเล่นในเว็บทางการ ลองฝึกในคอมพ์หลายครั้งแล้ว” ด้วยเหตุนี้สามวินาทีหลังจากนั้น หน้าต่างแชตของทีมจึงปรากฏข้อความหนึ่งบรรทัด

Grunt : “ไม่ใช่แฮ็กเกอร์ เด็กแอบเอาไอดีคนที่บ้านมาเล่น ทุกคนดูแลตัวเอง”

ทุกคนถึงกับหน้าหงาย

นี่หมายความว่าพวกเขาไม่ได้แค่เสียกำลังพลไปหนึ่ง แต่ยังต้องคอยช่วยปกป้องไอตินี้ไม่ให้ถูกศัตรูไล่ฆ่าด้วย เพื่อนร่วมทีมถูกฆ่าหนึ่งครั้งเท่ากับทีมศัตรูได้เงินเพิ่มหนึ่งร้อยเหรียญทอง...ชวยโคตร แต่ไม่มีทางเลือก นอกจากคอยปกป้องบูชาเจ้าเด็กนี่เหมือนพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์

โซคิตีทีมนี้มี Grunt อยู่ด้วย เขาคือนักกีฬาอาชีพที่ติดอันดับสิบคนแรกมาอย่างยาวนาน

“เห็นพุ่มไม้ทางซ้ายมือไหม” จู่ๆ Grunt ก็ถามขึ้นมา

ถงเหนียน : “อ้อ! เห็นชัดแจ๋วเลย! จอฉันดีมากนะ ภาพไม่กระตุกแน่นอน!”

Grunt เงียบ

หลังจากนั้นสามวินาที “มุดเข้าไป แล้วอยู่ในนั้นจนกว่าจะจบเกม”

Grunt หาวหอดพลางพลิกตัวบนโซฟา ดวงตาสละสลือเหลือบมอง Gun ที่เพิ่งปิดคอมพิวเตอร์แล้วพูดว่า “ลูกพี่สมัครไอดีของตัวเองไม่ได้เหรอ ทำไมชอบเอาของผมไปเล่นอยู่เรื่อย”

“คิดว่าไงล่ะ” Gun คร้านจะเงยหน้ามองเขา “ถ้าไม่ใช่เพราะฉันช่วยเล่นจนชนะตั้งหลายตา นายคงหลุดแรงก็หือปลิปไปแล้ว”

พูดแบบนี้แสดงถึงความเคลือบแคลงในความสามารถของ Grunt อย่างชัดเจน

“พี่ไม่คิดจะสมัครไอดีของตัวเองจริงเหรอ” Grunt ชินกับความปากร้ายไม่เลือกที่ของลูกพี่แล้ว เรียกได้ว่าฝึกฝนจนมีโหมดครองคำแขวะและคำเสียดสีอัตโนมัติติดตัว

“ทำไม อยากช่วยฉันสมัครเหรอ” Gun ผลักคีย์บอร์ดเก็บใต้โต๊ะคอมพิวเตอร์อย่างไม่มีสัใจนัก แล้วลุกขึ้นยืน

“อยากสิ ยังไม่เคยลงแข่งแรงกับลูกพี่เลย ถึงคาใจอยู่นะ” Grunt หยิบแว่นแบบไม่มีกรอบขึ้นสวม สีน้าขิงขัง ยึดกลัมนื้อ ทำท่าจะลุกขึ้น

จากโซฟา ปรากฏว่าแพมหนักอึ้งแพมหนึ่งพุ่งเข้ามาขวางไว้เสียก่อน

“ถ้าฉันสมัครเล่นเองจะมีพวกนายไว้ทำอะไร ไป จัดการให้พวกนั้น กรอกข้อมูลในนี้ซะ แล้วเอาไปให้ผู้จัดการทีมเตรียมทำวีซ่า”

เกมนั้นทั้งเกม

ถงเหนียนมุดอยู่ที่ใต้ผ้าห่มกับจอยคอมพิวเตอร์ ตาจ้องหน้าจอหนึ่งอย่างว่าง่าย ไม่กล้าแม้แต่ขยับเมาส์...

หกโมงเช้า โต้วไหนดูกปลุกตื่นด้วยเสียงโทรศัพท์จากถงเหนียน เสียงเธอตื่นเต้นราวกับถูกขอแต่งงาน

“...สรุปคือเธอได้เล่นเกมกับเขาแล้วหรือ” โต้วไหนดาวหวอด

“อืม!” สาวน้อยถงเหนียนปลื้มปริ่มจนความสุขล้นเอ่อ ถือโทรศัพท์ไว้ในมือ ตอนนี้อยู่ยืนนึกถึงเรื่องเมื่อวานยังรู้สึกเขินอยู่หน่อยๆ “เขาคงรู้ว่าฉันเล่นไม่ค่อยเป็น เลยไม่ให้ฉันออกจากฟุ่มไม่ไปไหน ดูแลกป้องกันอย่างดีเลย...”

“...” โต้วไหนดนปัญหาจะหาคำพูด

เขาเองก็เล่นเกมไม่ได้เรื่อง แต่พอมีความรู้พื้นฐานอยู่บ้าง เกมประเภทนี้ต้องสะสมเงินด้วยการฆ่าคู่ต่อสู้ ต้องเก็บเงินให้ได้ก่อน จึงจะสามารถซื้ออุปกรณ์และไอเทมต่างๆ และชนะเกมได้

ดังนั้นไม่เกี่ยวกับการปกป้องอะไรใครทั้งนั้น ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่วีรบุรุษ ผู้พิทักษ์ความยุติธรรมสักหน่อย

เขาดูแคลนสกิลการเล่นเกมที่เธอซัดๆ ไม่รู้ตัวเลยหรือ แม่เจ้าประคุณทูนหัว...

“แต่จะให้เขาปกป้องฉันไปตลอดคงไม่ดีมั้ง เดี่ยวจะกลายเป็นภาระของเขาหรือเปล่า” ถงเหนียนเริ่มคิดเองเออเอง ต่ำหนิตัวเอง

“...เอ่อ ใช่ว่าละ...อา...เหมือนว่าเกมประเภทนี้จะมีตำแหน่งซัพพอร์ตด้วยนะ”

“ตำแหน่งซัพพอร์ตหรือ”

“ก็คือ...ตำแหน่งที่คอยช่วยเหลือคนอื่นนะ” ไต้วไหนดั้งอธิบายไปเรื่อย อันที่จริงเขาไม่รู้หรอกว่าตัวเองเข้าใจถูกหรือเปล่า

“จริงหรือ เช่นว่าช่วยเพิ่มเลือด³ เพิ่มมานา⁴ อะไรแบบนี้ใช่ไหม” ถงเหียนเคยได้ยินเพื่อนคนอื่นที่เล่นเกมออนไลน์พูดถึงศัพท์พวกนี้บ้าง

“ประมาณนั้นแหละ” ไต้วไหนดั้งออกตามน้ำ “ต้องเป็นอะไรแนวนั้นแหละ” เธอลองไปหาอ่านพวกคู่มือแนะนำวิธีเล่นสิ”

“อืม!”

ถงเหียนนั่งดวงสาย จบบทสนทนาที่ดูเหมือนมีฟองสีชมพูลอยละล่องไปทั่ว จากนั้นเธอก็เริ่มเตรียมตัวสำหรับตารางการเล่นเกมนั้น

บ่าย ไม่อยู่

โอเค รอถึงตอนเย็น...ก็ไม่อยู่

อา โอเค รอถึงเที่ยงคืน...

เธอถือโอกาสช่วงที่มีเวลาว่าง เข้าเว็บไซต์ทางการของเกมไปศึกษาตัวละครซีแมวยักษ์สุดโลลิที่เธอควบคุม ปรากฏว่าตัวละครนี้มีท่าโจมตีถึงแปดท่า แถมยังมีสกิลเสริมต่างๆ มากมาย...เธอหยิบสมุดโน้ตขึ้นมาจดข้อมูลสกิลแต่ละอย่างอย่างเอาจริงจัง นอกจากนี้ยังจดคำแนะนำต่างๆ จากคนในเว็บบอร์ด เยอะแยะยุบยุบไปหมด รวมแล้วได้หลายหน้ากระดาษ

...

ตีสาม จู่ๆ นาฬิกาปลุกได้หมอนก็แผดเสียงลั่น

เธอสะดุ้งขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว ตะลึงตามคว้านาฬิกาปลุกขึ้นมาปิดเสียง หยิบผ้าห่มขึ้นมาแล้วจัดการคลุมตัวเองพร้อมหน้าจอย่างขำขำนาญ เปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ล็อกอินเข้าเกม ค้นหาชื่อ...เขาออนไลน์อยู่!

แถมคำเชิญของเธอยังได้รับการตอบรับอย่างรวดเร็วต่างหาก น่าเหลือเชื่อ

³ คือการเพิ่มพลังชีวิตของตัวละครในเกม (Health Point : HP)

⁴ คือการเพิ่มพลังเวทมนตร์ของตัวละครในเกม (Magic Point / Mana Point : MP)

เธอเข้ามาถึงหน้าเลือกตัวละครจึงเลือกเจ้าหนูโลลิชีแมวยักษ์อย่างลื่นไหล และเชี่ยวชาญ จากนั้นรอแปดคนที่เหลือด้วยใจต็ม ๆ ต่อม ๆ ระคนตื่นเต้น ทันใดนั้นระบบก็ส่งข้อความแจ้งเตือนเข้ามาว่า “ผู้เล่นหนึ่งคนออกจากเกม โปรดรอผู้เล่นคนใหม่เข้าร่วมเกม”

หืม เกิดอะไรขึ้นนะ

ผู้เล่นคนใหม่เข้ามาในเกม

เข้าสู่หน้าเกม

องเห็นยานกวาดตามองรอบด้านอย่างตื่นเต้นสุดขีด พบว่าเขายืนอยู่ข้างเธอเอง ทันใดนั้นท่ามกลางสายตาของทุกคนที่จืดจาง ตัวละครของ Grunt พลันปรากฏวงแหวนสีแดงขึ้นล้อมรอบ ก่อนหายวับไป

...

เพื่อนร่วมทีมแทบลมจับ

เกิดอะไรขึ้น บัก⁵ ของระบบเธอ ยังไม่ทันเริ่มเกมก็ใช้สกิลเพิ่มเลือดแล้ว

ไม่ใช่สิ ไม่ใช่แล้ว...นี่ไม่ใช่เกมออนไลน์อาร์พีจี⁶ สักหน่อย นี่มันเกมอีสปอร์ตนะเว้ย ทำไมต้องเพิ่มเลือด...ช่วงต้นเกม ทุกคนมีขูดยาเพิ่มเลือดของตัวเองติดตัวอยู่แล้ว ส่วนท้ายเกม ไม่มีใครสนหรอกว่าเลือดอะไรยังไง ทุกคนรุมฆ่า ๆ อย่างเดียวเท่านั้นแหละ!

องเห็นยกระดึกระด้ามาก หลังจากรอคูลดาวน์⁷ สกิลหัววินาที เธอก็เพิ่มเลือดให้ Grunt อีก

...

⁵ Bug จุดบกพร่องของโปรแกรมซึ่งทำให้การทำงานของโปรแกรมไม่ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดหรือไม่ราบรื่นเท่าที่ควร

⁶ ย่อมาจาก Role Playing Game เกมเล่นตามบทบาท คือ เกมที่กำหนดให้ผู้เล่นอยู่ในโลกที่สมมติขึ้นและสวมบทบาทเป็นตัวละครหนึ่งในโลกนั้น ๆ ผจญภัยไปตามเนื้อเรื่องที่กำหนด เกมไม่เน้นการบังคับพหุวิธี แต่จะให้ผู้ผู้เล่นสัมผัสกับเรื่องราว

⁷ Cool Down ช่วงเวลาที่ต้องหยุดพัก ไม่สามารถใช้สกิลได้ ต้องรอให้ครบตามเวลาจึงจะสามารถใช้สกิลได้อีกครั้ง โดยแต่ละสกิลมีระยะเวลาคูลดาวน์ยาวสั้นแตกต่างกัน

ที่น่าสะเทือนใจที่สุดคือ...

“ท่าน G ท่าน G เน็ตหลุดไปแล้วเหวอ”

“โคตรชวยเลย กว่าเจจ Grunt ออนไลน์ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ...”

“จริงด้วย ตั้งแต่มีเกม‘ซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอม’⁸ ก็ไม่ค่อยเห็นท่าน G เลย!”

ซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมเหวอ

เธอบันทึกชื่อนั้นลงในความทรงจำเจียบ ๆ น่าจะเป็นเกมที่เขาเล่นบ่อยช่วงนี้ละมั้ง เกมอะไรอีกล่ะเนี่ย

ท่ามกลางความมืด Gun หยิบผ้าขนหนูผืนหนึ่งเดินออกมา ปลายเส้นผมยังชุ่มด้วยหยาดน้ำ น้ำหยดลงบนไหล่และไหลเรื่อยลงไปตามลำตัว เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ จึงคว้างกางเกงยีนตัวหนึ่งมาสวมลวกๆ กระดุมกางเกงยังไม่ได้ติด ท่อนบนยังไม่ได้สวมเสื้อด้วยซ้ำ

“ทำอะไรเนี่ย” เขาเห็นตัวละครของตัวเองในเกมถูกเติมเลือด จึงเงยหน้าขึ้นมองหน้าจอ

เด็กคนเมื่อวานนี่นา ทำไมมาอีกแล้ว เมื่อก็เขาไม่ทันสังเกต

กตออกเกม

แบบนี้เสียแต้มเยอะเกินไป

แต่ถ้าไม่ออก...

เมื่อวานทุกคนรู้ว่ามิเด็กเล่นเกมไม่เป็นอยู่ในทีม จึงหุดหวิดแพ้ความจริงแค่เขาคนเดียวสามารถจัดการยอดฝีมือระดับแกรนด์มาสเตอร์สองคนได้สบาย แต่ปัญหาคือ “ความสามารถในการรับมือกับแรงกดดัน” เป็นคุณสมบัติที่น้อยคนนักจะมี พอรู้ว่าทีมขาดกำลังพลที่ใช้งานได้หนึ่งคน แถมยังเป็นเกมของผู้เล่นระดับยอดฝีมือ ย่อมสร้างแรงกดดันอย่างยาก

⁸ เป็นเกมยิงมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (First Person Shooter : FPS) ผู้เล่นสองทีม ทีมละห้าคน แข่งขันกัน ใช้อาวุธสงครามรูปแบบต่างๆ สังหารผู้เล่นอีกทีมหนึ่ง

จะหลีกเลียง

นำร่ำคาญจริงเชียว...

เขาเซ็ดผมลวกๆ ผมสั่นดำที่ซับหยดน้าออกไปแล้วยังเปียกชื้นเล็กน้อย
กระเชิงปรกเห็นหน้าผาก ดูเหมือนนัยน์ตาดำล้นดุจน้าหมึกคูนั่นจะ
ทอประกายแสงวูบหนึ่ง คล้ายว่าสิ่งที่เพิ่มเติมขึ้นมาคือ...อารมณ์นี้กสญก

เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากกลางโดยไม่รู้ตัว

มีตัวปัญหาเพิ่มมาอีกคนก็ไม่เลว สีต่อหน้า ลุ้นระทึกก็ต้ออก จริงไหม

หลังจากนั้นทุกคนในเกมเห็น Grunt มุ่งหน้าไปตามเส้นทางเลนกลาง ส่วน
โลลิชีแมวยักษ์ตัวนั้นก็ตามกันเขาต้อยๆ ด้วยความกระตือรือร้น และคอย
ใช้สปีดเทมเลือดให้ Grunt ซึ่งเลือดเต็มหลอดอยู่แล้วทุกหัววินาที

เวลาเดียวกันนั้นในหน้าต่างแชตของทีม

Grunt : “เด็กฉันเอง เดี่ยวฉันรับผิดชอบเอง ทุกคนดูแลตัวเอง
ก็พอ”

!!!

ถงเหนียนเงินจันต้องซุกหน้าระหว่างมือทั้งสอง แล้วกริ๊ดร้อง
“อ้าาาา” ในใจนานถึงสามวินาทีเต็ม

จนกระทั่ง Grunt เดินหายไปจากหน้าจอ เธอถึงรีบชีแมวยักษ์วิ่งตาม
ไปตืดๆ พร้อมหัวใจที่เต้นโครมคราม

เขาพูดว่า “เด็กของฉัน!” ของฉัน...ของฉัน...

ฉันเป็นของเขา...

หิงหิงหิง

ฉันจะเพิ่มเลือดให้คุณสุดความสามารถเลยล่ะ!

...

ในหน้าต่างแชตทีม ทุกคนต่างโล่งอก

ที่แท้ Grunt ก็พาคนของตัวเองมาเล่นด้วยเหอเนี่ย งั้นก็ช่างเขาเถอะ
มี Grunt ทั้งคนไม่มีทางแพ้แน่

ยามะเตะ⁹ : “ฮ่า ฮ่า โอเคเลยครับ ถ้าเป็นคนของท่าน G พวกเรา
ไม่มีปัญหาอยู่แล้วครับ”

Cookicooki : “Grunt! ได้โปรดรับการเคารพจากผู้น้อยด้วย!
ความฝันสูงสุดในชีวิตของผมคือการเข้า K&K ครับ!”

บัตร์เตียวบ : “เหล่า¹⁰ G ดีสามแล้วไม่หลับไม่นอนมัวแต่เล่นเกม
แถมยังแบกไอตีดื้อด้วย อย่าบอกนะว่าแอบชวนสาวมาเล่น ฮ่าๆ ฮ่าๆ”

นี่มัน...

หงเหียนหน้าแดงเรื่อ ถูกแซวจนเข้าไปหมด

ในเมื่อทุกคนคุยกัน เธอก็น่าจะพูดอะไรบ้างใช่ไหม

ไม่กี่วินาทีต่อมาทุกคนก็เลยได้เห็น “เด็กของฉัน” ที่ Grunt พูดถึง
พิมพ์ในช่องแชตรวมว่า

โคตรหล่อมหาหล่อ : “<เมี้ยว> ฉันชื่อหมึกน้อยนะคะ ฝากเนื้อ
ฝากตัวด้วยค่ะ”

ยามะเตะ : “...”

Cookicooki : “...”

บัตร์เตียวบ : “...เหอๆ เหอๆ สวัสดี...”

หงเหียนงงเป็นไก่ตาแตก

เธอซีแมวยักษ์ไล่ตาม Grunt ไปติดๆ : “เป็นเพราะชื่อไอตีดฉันไม่ดี
หรือเปล่าละ ดูพวกเขาไม่ค่อยอยากเป็นเพื่อนกับฉันเท่าไรเลย”

ชื่อ “โคตรหล่อมหาหล่อ” มันก็...เกินไปจริงๆ นะแหละ...

Grunt : “...”

หงเหียน : “...งั้นฉันไปสมัครไอทีใหม่ดีไหม รอฉันเดี๋ยวเดียวได้ไหม
ไม่เกินสิบนาทีแน่นอน!”

⁹ แปลตรงตัวว่า เบ็ดล้าบบางสังหารพ่อ เป็นคำเลียนเสียงภาษาญี่ปุ่น ยามะเตะ หมายถึง
หยุดนะ

¹⁰ แปลตรงตัวว่า เก้าแก่ คนจีนมักใช้เรียกผู้ชายที่อายุโสดกว่าเพื่อแสดงความเคารพและความ
สนิทสนม

Grunt : เจียบ

ถงเหนียน : “งั้น...”

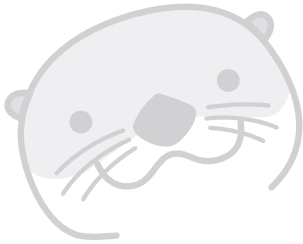
Grunt ขัดจังหวะ : “เพิ่มเลือด อย่าหยุด”

ถงเหนียน : “อ้อๆ อืมๆ! ฉันจะปฏิบัติภารกิจนี้ให้สำเร็จแน่นอนค่ะ!”

ถงเหนียนเข้าสู่โหมดพร้อมรบ ดวงตาจ้องเขม็ง ทันทีที่สีกิลเพิ่มเลือด พร้อมใช้งาน เธอจะสาดสีกิลใส่ Grunt ทันที ดังนั้น...ผู้เล่นทั้งแปดคน ก็เลยได้เห็น Grunt ที่เลือดเต็มหลอดอยู่แล้ว มีวงแหวนสีแดงปรากฏขึ้น รอบตัวตลอดเวลาไม่หยุดหย่อน

ทุกคน...เหอๆ เหอๆ...

ท่าน G...มีรสนิยมโรแมนติกไม่เหมือนใครสินะ

กดลองอ่าน

3

สโมสรนักกีฬาอาชีพ

อดหลับอดนอน ต่อเนื่องกันหลายคืน ถึงเหนียวอ่อน
เปลี่ยนเพลย์แรงไปหมด

เธอออกจากเกมตอนตีสี่ ในที่สุดก็รวบรวมความกล้าสองถาม Grunt
ว่าเขาจะออนไลน์อีกเมื่อไหร่

Grunt ตอบว่า : “ยังไม่แน่” แล้วกดออกจากเกมไปอย่างรวดเร็ว
...ยังไม่ทันบอกเขาเลยว่าจะขอลาหยุด เพราะเธอจะไม่ได้ออนไลน์
ตั้งสองวัน

ตีสี่ รอบด้านเงียบสงัด พอกับแม่ยังนอนหลับสนิทอยู่ชั้นล่าง

แต่เธอต้องเตรียมจัดกระเป๋าออกเดินทาง เทียวบินเจ็ตโหมงเข้าไปร่วม
งานอนิเมะเอ็กซ์โป ผู้จัดการสนับสนุนค่าที่พักหนึ่งคืน เธอเลยถือโอกาสนี้
ไปเจอเพื่อนที่อยู่เมืองนั้นด้วย เธอซิงน้ำผึ้งผสมน้ำอุ่นให้ตัวเองพลางถือ
เอกสารประชาสัมพันธ์ในมือและอ่านดูอย่างละเอียด ทันใดนั้นสายตาพลัน
สะดุดกับคำว่า “ซีเคร็ตแซมเบอร์ออฟสตรอม”

เอ๋ เอ๋

ดวงตาเธอพลันเป็นประกายวิบวับ

...

ถงเหนียนนั่งจ้องข้อความแนะนำ “ซีเคร็ตแชมเบอร์ออฟสตรอม”
ไปตลอดทาง ในใจครุ่นคิดว่าต้องให้ทีมงานที่จัดกิจกรรมที่เธอสนิทสนมด้วย
ช่วยแนะนำ ต้องหาทางทำความรู้จักกับบริษัทที่ดูแลเกมนี้ให้ได้ เพื่อจะมี
โอกาสเป็นคอสเพลย์¹ รับเชิญ คอสเป็นตัวละครในเกมนี้

เขาชอบเกมนี้มากขนาดนั้น...ถ้าวันหนึ่งเขาเห็นรูปคอสเพลย์ของเธอบน
โฮมเพจเว็บเกมละก็...

ตายแล้ว แค่คิดก็จุกจิกหัวใจไปหมด...

ใบหน้าถงเหนียนแดงเรื่อเล็กน้อย สองฝ่ามือถูกันแรงๆ ขณะเบียด
แทรกผู้โดยสารกลุ่มใหญ่ไปด้านหน้า รอให้สายพานส่งกระเป๋าเดินทางของเธอ
ออกมา

CA3901 ขึ้นเธอ ไม่ใช่เที่ยวบินของเธออีกแล้ว...

เธอเหลือบมองมือถือ ยังเหลือเวลาอีกเยอะ แต่เธอกลัวว่าจะไปถึงช้า
แล้วไม่มีเวลารอर्मเสียง แบบนั้นขายหน้าแย่...

เธอเก็บมือถือกลับเข้ากระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตแขนเบ็ด จังหวะนั้นบังเอิญ
หันไปเห็นผู้ชายตัวสูงกลุ่มหนึ่งฝั่งตรงข้าม พวกเขาสวมแจ็กเก็ตแขนเบ็ดสีขาว
สลับแดง เหมือนชุดทีมของนักกีฬา

ทีมบาสเกตบอลเหอ หรือทีมฟุตบอล เธอเดาพลางแอบเหลือบมอง
หลายครั้งด้วยความอยากรู้อยากเห็น

พวกเขาลัดกันเข้าไปหยิบกระเป๋าเดินทาง จู่ๆ ใครสักคนในกลุ่มก็
ตะโกนว่า “ลูกพี่ พร้อมแล้วครับ”

“อืม” ทันใดนั้นผู้ชายที่นั่งเล่นมือถืออยู่บนรถเข็นสัมภาระด้านหลังสุด
ก็ลุกขึ้นยืน เขาไม่มีแก้มแดงหน้าขึ้นมองด้วยซ้ำ ยังก้มหน้าเล่นมือถือ
ขณะหมุนตัวเดินไปยังทางออก

!!!

¹ Cosplay การแต่งกายเลียนแบบตัวละครจากในเกมหรือการ์ตูน อาจมีการแสดงท่าทาง
หรือบุคลิกตามตัวละครนั้นๆ ด้วย

ภาพลวงตาหรือเปล่าเนี่ย!

ถงเหนียนเบิกตากว้างอัปากค้ำ แต่พอตั้งท่าจะเดินออกไป สายพานก็เริ่มขยับ

กระเป๋าดำเดินทางไหลออกมาทีละใบ ๆ หล่นลงบนสายพานเสียงดัง “ตุ๊บ ตุ๊บ”...ถงเหนียนรู้สึกเหมือนหัวใจแตกสลาย ได้แต่ยืนมองคนกลุ่มนั้นทยอยเดินออกไปทีละคน ห่างออกไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งแผ่นหลังล้มหายไปจากสายตา...

เขาเป็นนักกีฬาเธอ

ระหว่างที่ถงเหนียนมัวแต่ตั้งข้อสันนิษฐานมัวช้า กระเป๋าดำเดินทางสี่งินก็ไหลผ่านหน้าไปแล้ว เธอหลุดจากภวังค์ รีบคว้ากระเป๋าดำเดินทางแล้ววิ่งออกไปทันที เธออยากไล่ตามให้ทัน อย่างน้อยแค่เห็นสัญลักษณ์บนเสื้อทีมของพวกเขาที่ยังดี...

ไม่นึกว่าพอออกไปแล้ว จะเจอแต่ความว่างเปล่านอกสนามบิน

ผลลัพธ์ก็คือการพบกันโดยบังเอิญครั้งนั้น ทำให้ถงเหนียนใจลอยตั้งแต่ต้นจนจบงานกิจกรรม ยกเว้นช่วงการแสดงเปิดงาน พอถงเหนียนก้าวขึ้นเวทีก็เข้าสู่โหมดพร้อมแสดงโดยอัตโนมัติ และร้องเพลง “ความว่างเปล่า” ได้อย่างยอดเยี่ยม พอลงจากเวทีมีแฟน ๆ วิ่งเข้ามามอบของขวัญให้ เธอตอบสนองช้าไปครึ่งจังหวะ จิตใจยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“องค์หญิงหมักน้อย” หลั่นเหมย เพื่อนซี้ของเธอซึ่งเป็นคนร้องที่ต้องขึ้นแสดงปิดงานกิจกรรมนี้แอบกระซิบแซวเธอว่า “ความเย่อหยิ่งเย็นชาของฝ่าบาท พัฒนาไปอีกขั้นแล้วนะเพคะ”

“เอ” ถงเหนียนมองเพื่อนสนิทด้วยแววตาขุ่น

หลั่นเหมยหัวเราะคิกคัก พูดต่อว่า “ไม่แซวเธอละ เธอเนี่ยน่า รอบที่แล้วก็มัวแต่ท่องศัพท์สอบไอเอลส์² จนใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ลืมลูกชิ้น

² IELTS ย่อมาจาก International English Language Testing System การสอบวัดระดับภาษาอังกฤษตามมาตรฐานนานาชาติ

ขอบคุณแฟน ๆ ตอนนั้นโดนด่าละเลย เธอลืมแล้วหรือ”

...จะลืมได้ยังไงกัน เธอแอบร้องไห้อยู่ที่บ้านตั้งสองวัน...

“เธอพอรู้ไหมว่าช่วงนี้ในเมืองนี้มีงานแข่งอะไรหรือเปล่า เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล หรือ...ค่ายฝึกของพวกนักกีฬาอาชีพอะไรแบบนั้นนะ” คำถามของถงเหียนทำให้หลั่นเหมยงงเป็นไก่ตาแตก หลั่นเหมยลูปหัวถงเหียนเบา ๆ แล้วถามกลับว่า “นี่เธอหลุดมาผิวดมตีหรือเปล่า ทำไมเจ้าหญิงดีว่าถึงสนใจเรื่องการแข่งบาสเกตบอล เธอควรจะสนใจนิเมะ ออกใหม่มากกว่ารีเปล่า”

ถงเหียนถอนใจ ได้แต่พ่นลมใส่ผมหน้าม้าของตัวเองอย่างเซ็ง ๆ ไม่มีแก๊ใจอยากทำอะไรทั้งสิ้น

“อ้อใช่ ดูเหมือนว่าช่วงนี้เกมซีเคิร์ตแซมเบอร์ออฟสตรอมที่เธอถามถึง เมื่อกี้จะจัดแข่งลีกอาชีพอยู่นะ”

“หา” ดวงตาของถงเหียนฉายแววงุนงงอีกครั้ง

“ก็คือนักแข่งเกมระดับมืออาชีพ หรือเรียกง่าย ๆ ว่านักกีฬาอาชีพ พวกเขาเริ่มแข่งทัวร์นาเมนต์ใหม่ประจำปีแล้ว สามิฉันเป็นแฟนอีสปอร์ตตัวยง รอบนี้เขามากับฉันด้วยก็เพราะอยากมาดูการแข่งขันนี้แหละ รู้สึกจะตอน...บ่ายสามมั้ง” หลั่นเหมยยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา “เริ่มแข่งแล้วนะ”

“นักกีฬาอาชีพหรือ...” ถงเหียนยอ่ยคำศัพท์ใหม่ใส่คลังสมองอย่างต่อเนื่อง “พวกเขาสวมชุดทีมเหมือนพวกนักกีฬาด้วยไหม”

“แน่นอนสิ พวกเขาคแร่ครัดเรื่องระเบียบวินัยมากนะ แถมนักกีฬาอาชีพเมื่อจบจากจริง ๆ ยังได้เงินเยอะมากด้วย ได้ยินว่าวันนี้มีทีมหนึ่ง ช่วงครึ่งปีที่ผ่านมามีพวกเขาได้เงินรางวัลไปคนละ...แปดแสนหยวนมั้ง”

...

น่าจะ...ไม่ได้...มากขนาดนั้นหรอกมั้ง

ถงเหียนเหมือนเห็นล่ำแสงแห่งความหวัง รีบกระดิกหางดิ๊ก ๆ อ้อนวอนให้หลั่นเหมยโทร.หาสามิ ถามว่ามีทีมไหนสวมชุดทีมสีแดงขาวหรือเปล่า ไม่นึกว่าคำตอบคือมีจริง ๆ! “งั้นเราไปกันเถอะ” ถงเหียนลุกพรวด

ทันควัน “ฉันอยากไปดูการแข่งขัน”

“ฉันไปไม่ได้หรอกนะ” หลันเหมยใช้นิ้วชี้จิ้มหัวหงเหียนเบา ๆ
 “องค์หญิงหมึกน้อยเยอะนะ หม่อมฉันต้องรอให้งานเลิกก่อน เพราะต้องขึ้น
 แสดงปดงานไงเยอะ! เอาสิ เตียวฉินโทรไปขอกที่อยู่จากสามี แล้วเธอก็ไปเอง”
 “อืม ๆ”

ด้วยเหตุนี้ แกรับเชิญคนสำคัญที่ขึ้นแสดงเปิดงานก็เลยหายตัวไปจาก
 งานกิจกรรมเสียเลย ๆ หงเหียนไม่มีเวลาเช็กอินเข้าโรงแรมด้วยซ้ำ เลย
 ต้องลากกระเป๋าดูทางไปด้วย เธอมุ่งหน้าไปตามที่อยู่ที่ไม่คุ้นเคย จนเจอ
 สนามแข่งขนาดเล็กแห่งหนึ่ง เด็กสาวเดินเวียนวนอยู่หน้าประตูนานสองนาน
 จนในที่สุดเจอคนขายตัวผิวจี๋ซื้อตัวมาหนึ่งใบ พอเข้าไปเธอก็หย่อนตัวนั่งลง
 ทั้งที่ยังหอบหายใจน้อย ๆ ตามองภาพการแข่งขันอันดุเดือดบนจอขนาดยักษ์
 ตอนนั้นเองเธอถึงรู้สึกว้าว ดูเหมือนเธอจะมาถูกที่แล้วจริง ๆ

เด็กสาวกวาดตามองรอบด้าน ไม่เห็นชุดทีมสีขาวยาวที่ไหนเลย...

หายไปไหนนะ...

“ตรงนี้ไม่มีคนใช้ไหม” ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังมาจากทางด้านหลัง
 “ถ้าไม่มีขอร้องนะ”

หงเหียนชนลูกชู้ เธอหันไป ปากอ้าตาค้างมองชายหนุ่มที่ถอดเสื้อ
 ตัวนอกออกแล้ว เหลือเพียงเสื้อแขนสั้นสีดำตัวใน เขายกขาข้ามพนักเก้าอี้
 จากด้านหลังแล้วนั่งลงข้างเธอ

ดวงตาดำขลับสุกสว่างอย่างที่สุดคู่นั้นตัวมองเธอ มุมปากยกขึ้น
 เล็กน้อย “แฟนละ ไม่มาเหรอ”

“...”

“ตั้งใจมาดูการแข่งขันโดยเฉพาะเลยเหรอ” Gun เหลือบมองกระเป๋าดู
 ทางข้างเท้าเธอ

“...”

“จำฉันไม่ได้แล้วเหรอ” Gun ลองถามหยิ่งเชิง เพราะนึกว่าตัวเอง

ทำให้สาวน้อยตรงหน้าตกใจกลัว

“...”

“ไม่ต้องกลัวนะ ฉันแค่มาทักทาย ไม่มีอะไรแอบแฝง” ทำไมเขาถึงรู้สึกทุกครั้งที่เจอสาวน้อยคนนี้ เธอเป็นต้องตกใจจนขวัญหนีดีฝอยอยู่เรื่อย เขาจะต้องพิจารณาตัวเองเสียใหม่แล้ว Gun ลูกขึ้นยืนอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วพูดว่า “ตามสบายนะ ฉันขอตัว...”

จู่ๆ เขาก็เซงัก

เพราะมีोन้อยๆ ข้างหนึ่งคว้าชายเสื้อเขาไว้ทันเวลาพอดี...

ด้วยเหตุนี้สมาชิกสโมสร K&K ซึ่งกำลังหิวกระเป๋าสัมภาระเดินออกมาจากโซนวีไอพีข้างโซนของประธานผู้จัดงาน ห่างจากทั้งสองคนราวสิบกว่าเมตร เลยเห็นภาพนี้เข้าพอดี สายตาของพวกเขามองลอดผ่านประตูด้านข้างซึ่งห่างออกไปพอสมควร เห็นว่าตรงที่นั่นคนดูแถวหลังสุดซึ่งแทบไม่มีใครนั่ง มีสาวน้อยน่ารักสวมเสื้อเชิ้ตประดับบิ้นทรงผีเสื้อขนาดใหญ่ดึงชายเสื้อลูกพี่ของพวกเขาเอาไว้

ทุกคนพากันหยุดยืนมองแล้วหันไปซุบซิบกัน มีเพียงชายหนุ่มสวมหมวกเบสบอล รูปร่างสูงเด่นกว่าใครในกลุ่มที่ยังคงเดินหน้าต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ราชาปีศาจกับ...สาวน้อยเธอ

ลูกพี่ของพวกเขารู้จักผู้หญิงที่ไหนด้วยหรือนะ

หรือว่า...

ทุกคนในสโมสรต่างรู้ว่า Gun คือฉนวนป้องกันสาวโสระดับไร้เทียมทาน นอกจากเขาจะไม่รับสมัครสมาชิกหญิงแล้ว แม้กระทั่งผู้จัดการทีมซึ่งเป็นประชากรหญิงที่หาได้ยากยิ่งในสโมสรของพวกเขาก็ยังเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว เป็นเรื่องที่สร้างความพิศวงงงงวยให้ทุกคนในวงการ ด้วยเหตุนี้จึงมีข่าวเล่าลือในสโมสรมานานแล้วว่า ลูกพี่ต้องมีแฟนที่ซี้หึงมากถึงมากที่สุดอยู่แล้วแน่ๆ

“แสดงว่า...” 97 เริ่มสันนิษฐานอย่างมีเหตุผล “ผู้หญิงคนนี้เป็นแฟนของลูกพี่เขรอนี่เลย”

เอ๋ ทำไมเธอถึงรีบปล่อยมือจังละ

ลูกพี่เขรอนี่อะไรนะ พี่สะใภ้ตกใจจนหน้าซีดหมดแล้ว...

ตัดภาพกลับมาที่คนทั้งสอง

“...ฉันจำคุณได้ค่ะ อาทิตย์ก่อนคุณได้รับรางวัลที่ร้านเน็ต” ธงเหนียนพยายามหาเหตุผลมากลบบเปลี่ยนโดยอัตโนมัติ

ทันทีที่พูดจบ ธงเหนียนแทบอยากเอาหัวโหม่งกำแพงให้ตายเสียรู้แล้วรู้อวด ทำไมเธอถึงเอาแต่พูดเรื่องร้านเน็ตอีกแล้ว ธงเหนียน เธอมีมันไม่ได้เรื่องเลย...

“อ้อ ใช่ ได้รางวัล” เห็นได้ชัดว่า Gun จำไม่ได้

จังหวะนั้นจู่ๆ รอบด้านพลันมืดลง

บนเวที พิธีกรเปิดไมโครโฟนพูดกับผู้ชมเพื่อเตรียมบรรยากาศให้พร้อมสำหรับงานช่วงต่อไป เริ่มจากขอบคุณนายชื่อผู้สนับสนุนยาวเหยียด... ท่ามกลางความมืด เขาเห็นคนโบกมือเรียกเขาอย่างร้อนใจที่นอกโซนรับรองนักกีฬา ท่าทางร้อนรนมาก

“ตามสบายนะ” Gun ทั้งทำอย่างไม่ให้ใส่ใจอะไรนัก แล้วก้าวขาข้ามเก้าอี้วางตรงแถวหลัง มุ่งหน้าไปยังบันไดด้านนอกสุดอย่างรวดเร็ว

ธงเหนียนมองเขาเดินคล้อยหลังไป แล้วเตะกระเป๋าดินทางของตัวเองเบาๆ อย่างผิดหวัง

แล้วจะทำยังไงต่อละเนี่ย

เธอกวาดตามองรอบด้าน พบว่าตัวเองเข้ามาหลังจากเริ่มการแข่งขันไปแล้วครึ่งทาง เลยต้องนั่งสองแถวหลังสุด ข้างเธอไม่มีใคร ส่วนกลุ่มคนดูที่นั่งใกล้เธอที่สุดก็อยู่ถัดไปด้านหน้าสองแถว เธอหยุดคิดแป๊บหนึ่ง ก่อนก้าวข้ามแถวที่นั่งว่าด้านหน้า แล้วสะกิดไหล่เด็กหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มคนดูเด็กหนุ่มหันมา ตอนแรกสีหน้าฉวยแววว่าคาญเล็กน้อย แต่พอเห็นว่า

คนสะกิดเป็นสาวน้อยหน้าตาน่ารักสุดๆ ความแข็งแกร่งในแวตาก็อ่อนลงโดยพลัน

“ขอโทษด้วยค่ะ ขอถามได้ไหมคะว่า ทีมที่สวมชุดทีมสีขาแดงคือทีมอะไร”

เด็กหนุ่มคนนั้นผงะเล็กน้อย ไม่อยากเชื่อว่ามีคนมาดูการแข่งขันทั้งที่ไม่รู้ว่าทีมอะไรลงแข่ง แต่สาวน้อยคนนี้น่ารักทะลุขีดจริง ๆ เขาจึงทำใจเย็นตอบว่า “ทีม K&K เป็นหนึ่งในสองสโมสรระดับต้น ๆ ของประเทศ”

...เก่งขนาดนี้เลยหรอเนี่ย

“งั้น...ในทีมนี้คนที่ชื่อ Grunt ถือว่าเก่งไหมคะ”

...

“Grunt เหรอ!”

เด็กหนุ่มสามคนหันหน้ามามองเธอเป็นตาเดียว

อดีตนักกีฬาอาชีพอันดับต้น ๆ ของเกมสตาร์คราฟต์ 2³ มีรายได้เฉลี่ยแปดแสนหยวนต่อปี ปัจจุบันเป็นนักกีฬาระดับแนวหน้าของเกม “ซีเคิร์ตแชมเบอร์ออฟสตรอม” แห่งทีม K&K เรียกได้ว่าเป็นสุดยอดซูเปอร์สตาร์แห่งวงการอีสปอร์ต ถ้าพึ่งแค่ชื่อเขาก็ฝั่งกรอบทองแล้ว ไม่รู้หรือยัง

“ท่าน G คือนหาเทพนะจะบอกให้! เขาคือสุดยอดผู้เล่นอาชีพไต่ตายของทีม! ชีวิตนี้ฉันไม่ขออะไร แค่เล่นเกมได้ระดับเดียวกับเขาก็พอ!” เด็กหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มเป็นแฟนพันธุ์แท้ของ Grunt “ฉันมาดูการแข่งขันรอบนี้ก็เพราะตั้งใจมาดูเขา นี่ฉันบินมาจากทางไกลเลยนะ!”

...เก่งขนาดนี้เลยหรอเนี่ย!

สีหน้าเธอเหมือนไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

จากนั้นเด็กหนุ่มกลุ่มนั้นก็สาธยายเรื่องราวเส้นทางนักกีฬาอาชีพของ Grunt ให้เธอฟังเป็นคั่งเป็นแคว ถงเหนียนนั่งฟังอย่างอึ้งงัน น่าเสียดาย

³ StarCraft II เป็นเกมแนววางแผนเรียลไทม์ (Real Time Strategy : RTS) และบันทึกดีวีดีวิทยาศาสตร์การทหาร เปิดตัวครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2541

เมื่อครูทีม K&K ชนะสองเกมรวดและกลับไปแล้ว

กลับไปแล้วเหรอ

เธอยิ่งหดหู่หนักกว่าตอนแรก

ในเมื่อทีมของเขาไม่อยู่แล้ว เธอรออยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ เด็กสาวลากกระเป๋าเดินทางออกมาจากที่นั่งผู้ชมอย่างห่อเหี่ยว ตอนเดินผ่านจุดตรวจตัว เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองคนตรงทางเข้ายังเหลือบมองเธอหลายครั้ง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาจ้อง เมื่อสิบนาทีก่อน เด็กสาวคนนี้เพิ่งลากกระเป๋าเดินทางวิ่งปรี๊ดเข้าไปอย่างรีบร้อนเป็นที่สุด แต่ไม่ทันไรก็เดินไหล่ห่อคอตกลากกระเป๋ากลับออกมา...อะไรของเขานะ...

เธอไม่สนใจสายตาของคนรอบข้าง เดินฝ่าสายลมหนาวทางตอนเหนือที่พัดหิวัดหิวม่งหน้าไปทางบันได

“ได้ยินว่า Grunt เลือดออกในกระเพาะอาหาร แต่กัดฟันสู้จนจบเกม แถมยังชนะการแข่งขันด้วย...”

“เป็นนักกีฬาอาชีพนี่ไม่ง่ายเลยนะอะ ต้องทุ่มสุดตัวขนาดนี้”

!!!

เธอชะงักพิศเท่าทันใด

เจ้าหน้าที่จัดงานสองคนเดินหายเข้าไปด้านในอย่างรวดเร็ว

ฉับพลันนั้นสมองของเธอเหลือแต่ความว่างเปล่า เธอเห็นylanลากกระเป๋าวิ่งตาม แต่พอถึงหน้าประตู กลับถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองคนเข้ามาขวาง “พอออกไปแล้ว ถือว่าตัวหมดอายุการใช้งาน กลับเข้ามาอีกรอบไม่ได้นะครับ”

“แต่ฉันมีเรื่องด่วนต้องกลับเข้าไปจริง ๆ นะคะ ฉันเพิ่งออกมาคนเดียวเอง...” เธอเหินยนโค้งคำนับอ่อนนวยทวยเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย “ขอฉันเข้าไปเถอะนะคะ ฉันมีเรื่องด่วนมากจริง ๆ!”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองคนยังยืนกรานคำเดิม ไม่ยอมผ่อนปรนแม้แต่น้อย

เธอเหินยนยังโค้งไม่หยุด “จริง ๆ นะคะ ฉันสาบาน ฉันเข้าไปแค่

เดียวเดียวคะ ฉันเอากะเป๋าเดินทางทิ้งไว้กับพวกคุณที่นี่ก็ได้ค่ะ!”

“ไม่เป็นไร” ทันได้นั้นมือข้างหนึ่งก็ตบเบาเธอเบาๆ “เดี่ยวผมพาเข้าไปเองครับ”

ถงเหียนหันไปอย่างงงงัน ใครนะ เธอไม่รู้จัก

97 ยิ้มให้เธอแล้วพูดว่า “ผมมีบัตรทีมงาน พาคุณเข้าไปได้”

เขาคงไม่ใช่คนเลวอะไรหรอกมั้ง เธอลังเลเล็กน้อย “จะดีเหรอคะ...”

97 ยังยิ้มกว้างให้เธอเหมือนเดิม “วางใจเถอะ ผมก็เป็นคนของ K&K เหมือนกัน”

หิม เขารู้ได้ยังไงว่าเธอจะไปหา Grunt

“เมื่อที่ผมอยู่ตรงประตูด้านข้าง เลยเห็นคุณอยู่กับลูกพี่นี่” 97 อธิบายอย่างใจเย็น ก่อนหัวเราะอย่างมีเลศนัย “ถึงแม้ว่าพวกคุณจะนั่งหลบมุมมาก... แต่ผมก็เห็นอยู่ดี”

หิม ลูกพี่เธอ

อ้อ ใช่ ที่สนามบิน คนในทีมก็เรียกเขาว่าลูกพี่เหมือนกัน

ถงเหียนพยักหน้า “นั่นก็ขอบคุณนะคะ”

97 โชว์บัตรทีมงานแล้วพาถงเหียนกลับเข้าไปในสนามแข่งอีกครั้ง เขาเดินไปพลางแอบนึกชมความเฉลียวฉลาดของตัวเองในใจ ที่แท้ผู้หญิงคนนี้ก็คือพี่สะใภ้ที่เก็บตัวอยู่ลับๆ อย่างที่คิดไว้จริงด้วย ไม่นึกเลยว่าจะเป็น... สาวน้อยน่ารักหวานแหววแบบนี้ ลูกพี่ทำอื๋อทำไหนดถึงจีบติดนะ “ทำไมลูกพี่ไม่ทำบัตรทีมงานให้คุณล่ะ”

หิม

“ฉัน... ไม่กล้าขอจากเขาหรอกคะ เมื่อก็คุยกันไม่ทันถึงสองประโยค เขาก็ออกไปแล้ว” เธอคิดแล้วพูดเสริมว่า “ฉันเองก็ไม่รู้ด้วยว่าต้องใช้บัตรทีมงานถึงจะเข้ามาได้ ฉันซื้อตั๋วมาจากคนปล่อยตัวตรงหน้าทางเข้านี่คะ”

อีกอย่างฉันไม่สนิทกับเขาด้วย...

แล้วจะขอบัตรจากเขาได้ยังไง...

“ลูกพี่เป็นคนแบบนี้อยู่แล้วแหละ” 97 ยิ้มกว้างพลางปลอบเธอ “พอ

มีแข่งที่ไรเป็นแบบนี้ทุกที แต่แบบนี้ก็เกินไปจริง ๆ นะ ถึงกับให้คุณซื้อตัวเอง เชียวเธอ”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันควรซื้อตัวยู่แล้ว” เธอสำหน้าดิก “ต้องสนับสนุน ทีมของพวกคุณสิคะ”

ดูสิ มีแผนที่ละเอียดอ่อนเอาใจใส่ขนาดนี้! 97 แอบนึกชมพี่สะไภ้ ในใจ

พอเดินมาถึงโซนรับรองนักกีฬา 97 กวาดตามองรอบด้าน แต่ไม่เห็น แม้เงาของ Gun เลยตั้งตัวเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาถามว่า “ลูกพี่ไปไหนล่ะ ฉัน พาพี่สะไภ้มาแล้วนี่”

พี่สะไภ้เธอ!

พี่สะไภ้อะไรกัน หมายถึงเธอนะเธอ หูฟาดหรือเปล่าเนี่ย

“หมอเพิ่งมาถึง อยู่ในห้องประชุมเล็กนะ” เด็กหนุ่มคนนั้นหันมามอง ถงเหนียนด้วยแวตาดิ้นเต้น

“หมอเพิ่งมาถึงเธอ” 97 ส่งสายตาเป็นสัญญาณบอกว่าเก็บอาการ หน่อย ไม่งั้นโดนลูกพี่ขัดหมอบแน่

“Grunt เลือดออกในกระเพาะนะ” อีกฝ่ายส่งสายตาลับมาว่า พี่สะไภ้ สายนะเนี่ย

“จริงเธอ” 97 ตกใจจนสะดุ้ง ไม่มีเวลาส่งซิกไป ๆ มา ๆ แล้ว “เมื่อไหร่ ยังดี ๆ อยู่เลย”

“เพิ่งตรวจเจอเมื่อคืนนะ”

97 ตอบ “อ้อ” แล้วหันมาถามถงเหนียนว่า “เขาอยู่ในห้องประชุม พวกเราไปที่นั่นกันไหม”

ถงเหนียนเองไม่มีเกาใจจะสนใจเรื่องที่มีคนเรียกเธอว่าพี่สะไภ้อะไรแล้ว รีบพยักหน้าอย่างร้อนใจ

97 ช่วยดูแลอย่างดี เอากระเป๋าเดินทางของเธอไปเก็บไว้ที่โซนรับรอง ของ K&K จากนั้นพาเธอเดินอ้อมระเบียบทางเดิน ผลักเปิดประตูเข้าไปใน ห้องประชุม ภายในห้องมีคนคนหนึ่งกับพยาบาลอีกสองคนกำลังตรวจ

อาการให้ชายคนหนึ่ง เขานอนอยู่บนเก้าอี้สามตัวที่เอามาเรียงต่อกันเป็น “เตียงง่าย ๆ” แต่เธอไม่เห็นหน้าเขา ถึงเหินชนะก็กลัวเค้า จังหวะนั้นลึกลับคิดว่าเธอกับเขาเพิ่งรู้จักกัน จู่ ๆ นุ่มบามเข้ามาแบบนี้มันจริงไม่เหมาะสมสักเท่าไร แต่...กระเพาะของเขาเล็ดดอกแบบนี้ เธอแะมาถามไถ่อาการของเขานิดหน่อยคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

เธอคิดพลางเดินเข้าไปยืนอยู่ข้างหมอนแล้วพูดว่า “ตอนแรกฉันจะออกไปแล้ว พอได้ยินที่ทีมงานบอกว่ากระเพาะคุณเล็ดดอก...สมาชิกทีมของคุณก็เลยพาฉันเข้ามานะคะ...” หมอยิ้มพลางเปิดทางให้ถึงเหินชนะเข้าไปใกล้คนไข้

ภาพของ Grunt ที่นอนอยู่บนเก้าอี้ปรากฏตรงหน้า เขายกมือขึ้นจับแว่นตา ใบหน้าถูกบังหายไปครึ่งหนึ่ง สายตาจ้องตรงมายังเด็กสาวแปลกหน้าด้วยความงุนงงระคนหงุดหงิด เพราะความเจ็บปวดรุนแรงที่รุมเร้า

...

...

เอ๋ นี่ใครนะ

ถึงเหินชนะจัง

“ลูกพี่ครับ เอ่อ ผมบังเอิญเจอพี่สะใภ้อยู่ข้างนอกเลยช่วยพาเข้ามา เธอคงนึกว่าพวกเรากลับไปแล้ว เลยรอพี่อยู่ข้างนอก แต่ไม่เจอพี่ แล้วก็ไม่มีบัตรทีมงาน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเลยห้ามไม่ให้เข้ามานะครับ”
97 ที่ยืนอยู่ด้านหลังพูดพลางยิ้มกว้าง

ถึงเหินชนะหันไปช้า ๆ

ด้านหลังเธอห่างไปสิบก้าว ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง สวมเสื้อแขนสั้นสีดำคลุมด้วยเสื้อตัวนอก ในมือถือโทรศัพท์...

นั่น...เขาไม่ใช่เธอ

ตกลงกระเพาะของใครที่มีเล็ดดอกกันแน่ <ร้องไห้>